

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΡΩΣΙΚΗΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΝ MISSIA

Τήν Δευτέραν, 4^{ον}/ 17^{ον} Ιουνίου 2019, ἐωρτάσθη ἡ ἑορτή τῆς Δευτέρας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς ἑορτή ἀποδόσεως ἰδιαίτερας τιμῆς καί λατρείας εἰς τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό ὁποῖον ἐπεφοίτισεν ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν καί ἐφώτισε τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, εἰς τήν ἐν τῇ Νέᾳ Ἱερουσαλήμ Ρωσικήν Ἀντιπροσωπείαν MISSIA καί εἰς τόν Ναόν αὐτῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Εἰς τόν ναόν τοῦτον προεξῆρξεν τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς MISSIA Ἀρχιμανδρίτου Ἀλεξάνδρου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀθανασίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Δομετιανοῦ καί ἄλλων Ἱερέων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, Ἁγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου, ἄλλων διακόνων, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τοῦ μοναστηρίου τῆς Ρωσικῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς Ὀρεινῆς καί μετέχοντος εὐλαβοῦς Ρωσοφώνου ἐκκλησιάσματος.

Πρός τό εὐλαβές τοῦτο ἐκκλησίασμα ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος, ἔχοντα ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Τήν μεθέορτον πιστοί καί τελευταίαν ἑορτήν, ἐορτάσωμεν φαιδρῶς· αὕτη ἐστί Πεντηκοστή, ἐπαγγελίας συμπλήρωσις καί προθεσμίας· ἐν ταύτῃ γάρ τό πῦρ τοῦ Παρακλήτου εὐθύς, κατέβη ἐπί γῆς, ὥσπερ ἐν εἴδει γλωσσῶν καί μαθητάς ἐφώτισε καί τούτους οὐρανομύστας ἀνέδειξε· Τό φῶς ἐπέστη τοῦ Παρακλήτου καί τόν κόσμον ἐφώτισεν», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Πανοσιολογιώτατε Ἀρχιμανδριῖτα κ. Ἀλέξανδρε, ἐκπρόσωπε τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καί Πασῶν τῶν Ρωσσιῶν κ.κ. Κυρίλλου εἰς Ἱεροσόλυμα,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου καί ζωοποιοῦ Πνεύματος, συνήγειρε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ Ναῷ τῷ ἐπωνύμῳ τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῷ ἀνήκοντι τῇ Πνευματικῇ Ἀποστολῇ τῆς Ρωσικῆς Ἀδελφῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐν Ἱερουσαλήμ, ἵνα εὐχαριστιακῶς συνεορτάσωμεν «τὴν μεθέορτον καί τελευταίαν ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς», ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός.

Ἡ ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς καλεῖται «τελευταία», διότι ἀφορᾷ εἰς τὴν Παλιγγενεσίαν καί ἀνακαίνωσιν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «ὅτε δέ ἡ χρηστότης καί ἡ φιλανθρωπία ἐπεφάνη τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν θεοῦ... ἔσωσεν ἡμᾶς διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας καί ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου, οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν», (Τίτ. 3,4-6).

Ἡ δέ ἔκχυσις ἐφ' ἡμᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν συμπλήρωσιν καί προθεσμίαν τῆς ἐπαγγελίας τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, «εἰς τό ὑπερῶον, οὗ ἦσαν καταμένοντες οἱ Ἀπόστολοι μετὰ τῆς Μαρίας τῆς μητρὸς τοῦ Ἰησοῦ» (Πράξ. Α' 13, 14). Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καταθέτων τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ ἐν ταῖς Πράξεσιν τῶν Ἀποστόλων, «τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ θεός, οὗ πάντες ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες· τῇ δεξιᾷ οὖν τοῦ θεοῦ ὑψωθεὶς, τὴν τε ἐπαγγελίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λαβὼν παρά τοῦ Πατρός, ἐξέχεε τοῦτο, ὃ νῦν ὑμεῖς βλέπετε καί ἀκούετε», (Πράξ. 2, 32-33).

Τὴν ἔκχυσιν ταύτην τοῦ ἁγίου Πνεύματος προκατήγγειλαν οἱ ἅγιοι Προφῆται Ἰωὴλ καί Ἰεζεκιήλ, λέγοντες ἀντιστοιχῶς: «Καί ἔσται μετὰ ταῦτα καί ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα», (Ἰωὴλ, 3,1), «Καί δώσω ὑμῖν καρδίαν καινὴν καί Πνεῦμα καινόν δώσω ἐν ὑμῖν», (Ἰεζεκιήλ 36,26). Τό καινόν δέ τοῦτο πνεῦμα,

λέγει ὁ σοφός Παῦλος, ἐδόθη ἡμῖν ἀπό τόν ἱερέα τόν μέγαν, δηλονότι τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τόν ἐγκατεστημένον ἐπί τόν οἶκον τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τήν Ἐκκλησίαν τῶν πιστῶν. «Ἐχοντες οὖν ἀδελφοί καί ἱερέαν μέγαν ἐπί τόν οἶκον Θεοῦ προσερχόμεθα ... ἐρραντισμένοι τάς καρδίας ἀπό συνειδήσεως πονηραῶς καί λελουμένοι τό σῶμα ὕδατι καθαρῶ κατέχωμεν τήν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀκλινῆ. Πιστός γάρ ὁ ἐπαγγειλάμενος», (Ἐβρ. 10,21-23).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ ἁγία Πεντηκοστή εἶναι ὁ χρόνος, κατά τόν ὁποῖον τό Ἅγιον Πνεῦμα, τῆ εὐδοκία τοῦ Πατρός καί τῆ συνεργία τοῦ Υἱοῦ κατέστησε τούς Ἀποστόλους μέλη τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ἡμεῖς δέ τῆ δυνάμει καί ἐνεργείᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐνεδύθημεν διά τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος τόν Χριστόν, ὡς διδάσκει ὁ μέγας Παῦλος: «Ὅσοι γάρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε», (Γαλ. 3,27) καί πάλιν ὁ θεῖος Παῦλος ἐκτυπώτερον «καί γάρ ἐν ἐνί Πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἐν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι εἴτε ἐλεύθεροι, καί πάντες εἰς ἐν Πνεῦμα ἐποτίσθημεν». (Α' Κορινθίους 12,13).

Τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἡ ἐν πνεύματι τελοῦσα Ἐκκλησία ἀναδεικνυται Σῶμα Χριστοῦ καί οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ὡς λέγει ὁ ἱερός ὑμνωδός: «Τό Πνεῦμα τό ἅγιον ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας».

Κατά τόν Κλήμεντα Ρώμης ἡ Ἐκκλησία «ἐφανερῶθη ἐν τῆ σαρκί τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι ἐγένετο Σῶμα Χριστοῦ κατά τήν ἐνσάρκωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου τοῦ Χριστοῦ. Ἐπειδή ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ ἐγένετο τῆ συνεργείᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καί ὅ,τι γίνεται ἐντός τῆς Ἐκκλησίας γίνεται διά τῆς ἐνεργείας τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διά τοῦτο ἡ Πεντηκοστή συνδέεται μετὰ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ φανερώσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Τό ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ὁ Παράκλητος, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, περί οὗ ὁ Χριστός ἔλεγε εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ ὀλίγον πρό τοῦ σταυρικοῦ Του Πάθους: «Ἐάν ἀγαπᾶτε με, τάς ἐντολάς τάς ἐμᾶς

τηρήσατε καί ἐγὼ ἐρωτήσω τόν Πατέρα καί ἄλλον Παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένη μεθ' ὑμῶν εἰς τόν αἰῶνα, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας», (Ἰωάν. 14, 15-17).

Ἐρμηνεύων τούς λόγους τούτους ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει:

«Ὁ Κύριος εὐκρινῶς διίστισιν ἡμῖν τῶν προσώπων τήν ἑτερότητα. Ἐάν γάρ ἀπέλθω, φησί, παρακαλέσω τόν Πατέρα καί ἄλλον πέμψει Παράκλητον ὑμῖν. Οὐκοῦν Υἱός μὲν ὁ παρακαλῶν, Πατήρ δέ ὁ παρακαλούμενος, Παράκλητος δέ ὁ ἀποστελλόμενος».

Κατά τόν ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας, ὁ Παράκλητος εἶναι «Τό τῆς ἀληθείας Πνεῦμα τούτέστι τό τοῦ Υἱοῦ». Οὗτος ὁ Παράκλητος εἶναι ἡ δύναμις καί ὁ διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί ὁ προστάτης ἡμῶν, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων: «Μέγαν τοίνυν ἔχομεν παρά θεοῦ σύμμαχον καί προστάτην, μέγαν διδάσκαλον Ἐκκλησίας, μέγαν ὑπερασπιστήν ὑπέρ ἡμῶν... Παράκλητος δέ καλεῖται [Τό Πνεῦμα τό ἅγιον] διά τό παρακαλεῖν καί παραμυθεῖσθαι καί συναντιλαμβάνεσθαι τῆς ἀσθενείας ἡμῶν», (Κατήχ. 16,20).

Τήν βαθυτέραν σημασίαν τῆς «τελευταίας» ἑορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς καί δὴ τῆς «μεθεόρτου», δηλονότι τῆς σημερινῆς τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διατυπώνει ἐναργέστατα ὁ ἱερός ὑμνωδός λέγων: «Γλῶσσαί ποτε συνεχύθησαν διά τήν τόλμην τῆς πυργοποιίας. Γλῶσαι δέ νῦν ἐσοφίσθησαν διά τήν δόξαν τῆς θεογνωσίας. Ἐκεῖ κατεδίκησε θεός τούς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι· ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστός τούς ἀλιεῖς τῷ Πνεύματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία πρὸς τιμωρίαν· ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν “καινουργίαν τήν ἐν Χριστῷ πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν”, ἀλλά καί τήν ἐνότητα τῆς πίστεως ἡμῶν καί τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ φωτίσαντος τούς Ἀποστόλους, δι' ὧν ἐλάβομεν τήν δόξαν τῆς θεογνωσίας, προσήλθομεν ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἵνα διαδηλώσωμεν ἀπό τήν Ἁγίαν Πόλιν Ἱερουσαλήμ αἱ ἀδελφαί Ἐκκλησίαι, τουτέστιν ἡ ἐπί τοῦ σταυρικοῦ αἵματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τεθεμελιωθεῖσα καί

έν τῷ Ὑπερώῳ τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ ἐγκαινιασθεῖσα Σιωνῖτις Ἐκκλησία μετά τῆς Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς διά τοῦ αἵματος τῶν νεομαρτύρων αὐτῆς ποτισθεῖσα.

Τόν τοῖς ἁγίοις ἀποσταλέντα Παράκλητον παρακαλέσωμεν, ἵνα σκηνώσῃ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν καί μετά τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «ἔγγισον ἡμῖν, ἔγγισον ὁ πανταχοῦ, ὡσπερ καί τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς, οὕτω καί τοῖς σέ ποθοῦσιν ἔνωσον σαυτόν οἰκτιῖρμον, ἵνα συνημμένοι σοι ὕμνῶμεν καί δοξολογῶμεν τό Πανάγιόν Σου Πνεῦμα». Ἀμήν. Ἔτη πολλά.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος ὑπεγράμμισε τήν σημασίαν τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διά τήν ἀποκατάστασιν καί στερέωσιν τῆς πληγείσης ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν.

Μετά τήν Θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε τράπεζα, παρατεθεῖσα παρά τοῦ Προϊσταμένου τῆς MISSIA Ἀρχιμανδρίτου Ἀλεξάνδρου. Κατ' αὐτήν ὁ Μακαριώτατος προσέφερεν εἰς τόν Ἀρχιμανδρίτην Ἀλέξανδρον εἰκόνα τῆς Θεοτόκου Ἱεροσολυμιτίσσης, ὁ δέ Ἀρχιμανδρίτης Ἀλέξανδρος ἔδωκεν εἰς τόν Μακαριώτατον εἰκόνα τῆς Ἁγίας Εὐφροσύνης.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

**Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ
ΤΗΝ ΡΩΣΣΟΦΩΝΟΝ ΚΟΙΝΟΤΟΤΑ ΤΗΣ**

ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΝΑΖΑΡΕΤ

Τό Σάββατον, 26ην Μαΐου/ 8ην Ἰουνίου 2019, παραμονήν τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τήν Ρωσόφωνον σήμερον ἑνορίαν τοῦ Πατριαρχείου τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, κτισθέντος ὑπό τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ τό ἔτος 1911 καί χρησιμοποιηθέντος ὑπό Ἀραβοφώνων Ὀρθοδόξων τοῦ Πατριαρχείου ἕως τοῦ ἔτους 1948, ὅτε ἐξ αἰτίας τῆς Ἀραβο-Ἰσραηλινῆς διενέξεως οἱ ἑνορίται αὐτοῦ τόν ἐγκατέλειψαν, φθαρέντα δέ σύν τῷ χρόνῳ, διεξεδίκησε τό Πατριαρχεῖον ἐπί τοῦ Πατριάρχου Διοδώρου καί ἀπό εἰκοσαετίας τώρα χρησιμοποιεῖ αὐτόν διά τούς ἀφιχθέντας ἐκ Ρωσίας Ὀρθοδόξους Ρώσους, τήν ποιμαντικήν εὐθύνην τῶν ὁποίων ἔχει τό Πατριαρχεῖον.

Τῆς θείας Λειτουργίας ἐπί τῇ αὔριον μνήμῃ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας τό ἔτος 325 μ.Χ. προεξῆρξε ὁ Μακαριώτατος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Καλλίστου ἡγουμένου τῆς Ι. Μ. Ἁγίου Χαραλάμπους Ἱεροσολύμων, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου ἡγουμένου τοῦ Ἱ. Προσκυνημάτων τῆς Κανᾶ, τοῦ ἱερέως τῆς ἑνορίας ρωσοφώνου Ἱερομονάχου Σεργίου, τοῦ Πρεσβυτέρου Συμεων, ἄλλων Πρεσβυτέρων καί τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου, ψαλλούσης χορωδίας ρωσιστί καί μετέχοντος πυκνοῦ ἀριθμοῦ πιστῶν τῆς κώμης ταύτης τοῦ Migdal Ha-emek.

Πρός τό εὐσεβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τούς ὀφθαλμούς αὐτοῦ εἰς τόν οὐρανόν καί εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασον σου τόν υἱόν, ἵνα καί ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε, καθώς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωήν αἰώνιον.

Αὕτη δέ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσι σέ τόν μόνον ἀληθινόν θεόν καί ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν», (Ἰωάν. 17, 1-3)

“Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐν τῇ πόλει ἡμῶν Μουντζέντελ, ἵνα εὐχαριστιακῶς καί δοξολογικῶς ἐορτάσωμεν μεθ’ ὑμῶν, τῶν ἀποτελούντων τό Ρωσόφωνον καί ἀδιαίρετον μέλος τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων τήν ἐτήσιον μνήμην τῶν 318 θεοφόρων Πατέρων, τῶν συνεληθόντων ἐν τῇ πρώτῃ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ ἐν Νικαίᾳ [ἐν ἔτει σωτηρίῳ 325].

Ἡ Ἁγία ἡμῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησία τιμᾷ ἰδιαιτέρως τήν μνήμην τῶν Ἁγίων 318 Πατέρων, διότι οὗτοι ἀνεδείχθησαν ὄχι μόνον γνήσια ὄργανα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλά καί ἀληθινοί τῆς Οἰκουμένης διδάσκαλοι καί Ποιμένες, ἀκούοντες εἰς τό παράγγελμα τοῦ σοφωτάτου Παύλου λέγοντος: «προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καί παντί τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τήν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διά τοῦ ἰδίου αἵματος. ἐγώ γάρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τήν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς, μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου», (Πράξεις 20,28-29).

Οἱ λύκοι οἱ βαρεῖς δέν εἶναι ἄλλοι ἀπό τούς γνωστούς αίρεσιάρχας τοῦ Ἀρειανισμοῦ, τοῦ Νεστοριανισμοῦ, τοῦ Μονοθελητισμοῦ καί πολλῶν ἄλλων συναφῶν καί διεστραμμένων διδασκαλιῶν, ὡς προέβλεψεν ὁ θεῖος Παῦλος λέγων «καί ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τούς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν», (Πράξ. 20-30).

Οἱ θεῖοι καί θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐφύλαξαν τήν παρακαταθήκην, δηλονότι τήν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου ὡς παρέλαβον αὐτήν ἐκ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων,

«έκτρεπόμενοι τάς βεβήλους κενοφωνίας καί ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως», (Α' Τιμ. 6,20).

Ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου ἀφορᾷ εἰς τήν αἰώνιον ζωήν. Καί ποία εἶναι ἡ αἰώνιος ζωή; εἶναι ἡ γνῶσις τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ, δηλονότι τοῦ Υἱοῦ τοῦ θεοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει ὁ Σωτήρ περί τοῦ ἑαυτοῦ Του: «Αὕτη δέ ἐστίν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσι σέ τόν μόνον ἀληθινόν θεόν καί ὄν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν». (Ἰωάν. 17,3).

Ὁ Χριστός ἐπεξηγῶν τήν φράσιν «ζωήν αἰώνιον» καθορίζει τί εἶναι ἡ αἰώνιος ζωή καί ποῖος ὁ τρόπος ἢ τό μέσον διά τοῦ ὁποίου ἐπιτυγχάνεται αὕτη. Σχολιάζων τούς Κυριακούς τούτους λόγους ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Μητέρα τῆς αἰωνίου ζωῆς τήν πίστιν ὠρίσατο διά τῆς ἀληθοῦς θεογνωσίας τήν δύναμιν... Ζωή γάρ ἡ γνῶσις ὡς ὄλην ὠδίνουσα τοῦ μυστηρίου τήν δύναμιν καί εἰσκομίζουσα τῆς μυστικῆς εὐλογίας τήν μέθεξιν, δι' ἧς τῷ ζῶντι καί ζωοποιῷ προσοικειούμεθα Λόγω».

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ γνῶσις περί τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ σημαίνει ὅτι πρέπει νά γνωρίσωμεν τόν θεόν Πατέρα καί Υἱόν Αὐτοῦ τόν Χριστόν προσωπικῶς, ὅπως ἀκριβῶς γνωρίζομεν πρόσωπα, μέ τά ὁποῖα συζῶμεν ἢ συνδεόμεθα στενῶς.

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν προσωπικήν γνῶσιν ἀπέκτησαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι γενόμενοι μαθηταί καί φίλοι τοῦ Χριστοῦ, ἀκούοντες εἰς τό παράγγελμα Αὐτοῦ «ὑμεῖς φίλοι μου ἐστε, ἐάν ποιῆτε ὅσα ἐγώ ἐντέλλομαι ὑμῖν», (Ἰωάν. 15-14).

Αὐτήν τήν παρακαταθήκην τῆς γνώσεως τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ κηρύσσει, εὐαγγελίζεται καί καταγγέλλει διά μέσου τῶν αἰώνων ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία εἰς πάντα ἄνθρωπον «ὅς ἂν θέλη τήν ψυχήν αὐτοῦ σῶσαι», (Ματθ. 16,25).

Ὡς ἄλλοτε «εὐλαβηθεῖς ὁ Νῶε κατεσκεύασε κιβωτόν εἰς σωτηρίαν τοῦ οἴκου αὐτοῦ καί κατέκρινε τόν κόσμον», (Ἐβρ. 11, 7), οὕτω καί ὁ Χριστός κατεσκεύασε τήν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἐπί τοῦ σταυρικοῦ καί ἀπολυτρωτικοῦ αἵματος Αὐτοῦ, τοῦ ἐκχυθέντος ἐπί τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ. Διό καί ἡ Ἐκκλησία τῶν

Ἱεροσολύμων δέν ἔχει σύνορα ἔθνικά. Τά σύνορα τά «ἔθνικά» τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων εἶναι ὁ τόπος τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, δηλονότι τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας ἐν Βηθλεέμ, τῆς βαπτίσεως Αὐτοῦ ἐν τοῖς ρεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, τῆς Σταυρώσεως ἐπί τοῦ κρανίου τόπου, τοῦ Γολγοθᾶ καί τῆς τριμεροῦς ταφῆς καί Ἀναστάσεως αὐτοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις.

Ἡ Ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία κατεστάθη ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος Χριστοῦ ἡ ἀκένωτος πηγή, δηλονότι ὁ τόπος καί ὁ χῶρος τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Πεντηκοστῆς, κατά τήν ὁποίαν τό ἅγιον Πνεῦμα κατήλθεν ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν ἐπί τούς Ἀποστόλους, οἵτινες «ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδόν καί ἐπί αὐτό», (Πράξ. 2, 1-2). «Ἦσαν δέ ἐν Ἱερουσαλήμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπό παντός ἔθνους τῶν ὑπό τόν Οὐρανόν», (Πράξ. 2,5), ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστής Λουκᾶς.

Αὐτήν τήν πραγματικότητα, «τήν ἀπό παντός ἔθνους τῶν ὑπό τόν Οὐρανόν» (Πράξ. 2,5) ὑπάρξεως Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν διακονεῖ ποιμαντικῶς καί λατρευτικῶς ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία κατ' οὐσίαν ἀποτελεῖ τήν καλιέλαιον, εἰς τήν ὁποίαν «οἱ κατά φύσιν», δηλαδή «οἱ ὁμόδοξοι ἀδελφοί ἡμῶν» ἐγκεντρίζονται τῇ ἰδίᾳ ἐλαίᾳ, (Ρωμ. 11,24), ὡς κηρύττει ὁ Θεῖος Παῦλος.

Ἡμεῖς σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, προσήλθομεν, ὡς ὁ κανονικός ποιμήν εἰς τήν αὐλήν τῶν προβάτων ἡμῶν, ἵνα διαδηλώσωμεν τήν ἐνότητα τῆς πίστεως ἡμῶν καί τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἴδού λοιπόν διά τί ἡ Ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Σταυρικοῦ Πάθους, τῆς Ἀναστάσεως καί τῆς Πεντηκοστῆς, καί ἰδού διά τί ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ὀνομάζεται Μήτηρ ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, ὁ δέ αὐτῆς Προκαθήμενος διάδοχος τοῦ πρώτου Ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας γενικώτερον, Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Παρακαλέσωμεν τούς σήμερον τιμωμένους Ἁγίους καί Θεοφόρους

Πατέρας τῆς πρώτης ἐν Νικαία Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἵνα μετὰ τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας πρεσβεύωσι τῷ Θεῷ καί Σωτῆρι ἡμῶν ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετά δέ τοῦ Θεοῦ Παύλου εἶπωμεν: «Καί τά νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καί τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καί δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἁγιασμένοις πᾶσιν», (Πράξ. 20,32) καί ἀναλυτικώτερον: καί τώρα σᾶς ἐμπιστεύομαι, ἀδελφοί, εἰς τόν Θεόν καί εἰς τόν Λόγον, Τόν ὁποῖον ἡ χάρις Του μᾶς ἀπεκάλυψεν καί ὁ Ὅποῖος Λόγος Του θά σᾶς προφυλάξῃ ἀπό πᾶσαν πλάνην καί διαστροφήν. Σᾶς ἐμπιστεύομαι εἰς τόν Θεόν, ὁ Ὅποῖος δύναται νά συνεχίσῃ τήν οἰκοδομήν σας καί νά σᾶς δώσῃ κληρονομίαν μεταξύ ὄλων ἐκείνων πού προώδευσαν εἰς τόν ἁγιασμόν, τόν ὁποῖον ἔλαβον διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἀμήν.

Ἔτη πολλά».

Μετά τήν Θεῖαν Λειτουργίαν ἡ Κοινότης ἐδεξιώθη τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν εἰς τό προαύλιον τοῦ Ναοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Δευτέραν, 21^ν Μαΐου /3^ν Ἰουνίου 2019, ἐωρτάσθη εἰς τό Πατριαρχεῖον καί εἰς τήν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα ἡ μνήμη τῶν ἁγίων ἐνδόξων μεγάλων βασιλέων καί ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης.

Οἱ ἅγιοι Κωνσταντῖνος καί Ἑλένη ἑορτάζονται ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἰσαπόστολοι, λόγω τοῦ Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων τοῦ 312μ.Χ. ὑπό τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τό ὁποῖον ἐπέτρεψε τήν ἐλευθερίαν ἐξασκήσεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν ὑπό τῶν Χριστιανῶν, τήν ἐλευθερίαν διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τήν ἀνέγερσιν Ἐκκλησιῶν. Πρώτη μεταξύ τούτων ἦτο ἡ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ἰδρυθεῖσα μεταξύ τῶν ἐτῶν 326-336 μ.Χ. ὑπό τῆς Ἁγίας Ἑλένης, ἐπισκεφθείσης τούς Ἁγίους Τόπους.

Ἡ Ἀγιοταφιτική Ἀδελφότης τιμᾷ τήν Ἁγίαν Ἑλένην ὡς ἰδρύσασαν αὐτήν, διά τοῦτο καί ὁ μοναστηριακός αὐτῆς ναός εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τόν υἱόν αὐτῆς Ἅγιον Κωνσταντῖνον καί εἰς αὐτήν.

Εἰς τόν Ναόν τοῦτον ἐτελέσθη Ἑσπερινός ἀφ' ἑσπέρας, χοροστατοῦντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καί θεία Λειτουργία τήν πρωίαν, λειτουργοῦντος Αὐτοῦ καί συλλειτουργούντων Αὐτῷ Ἀγιοταφικῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Τυπικάρης Ἀρχιμανδρίτης π. Ἀλέξιος, ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐσεβίου δεξιά καί τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Κωνσταντίνου Σπυροπούλου ἀριστερά, συμπροσευχομένων τῶν Ἀγιοταφικῶν Ἀρχιερέων καί Ἱερέων, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τό Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφιανοπούλου καί συμπροσευχομένων πολλῶν πιστῶν.

Ἀφ' ἑσπέρας μετὰ τόν Ἑσπερινόν προσηνέχθη τό κόλλυβον καί οἶνος μετὰ παξιμαδίου, τήν πρωίαν δέ ἔλαβε χώραν ἐπίσημος ἄνοδος εἰς τά Πατριαρχεῖα, διανομή τοῦ ἄρτιδίου εὐλογίας εἰς τήν θύραν ὑπό τῆς ὑπευθύνου τοῦ ἀρτοποιείου μοναχῆς Σεραφείμας, καί προσφώνησις ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου ἔχουσα οὕτως:

“Χαίροις Κωνσταντῖνε πάνσοφε, Ὁρθοδοξίας πηγῆ, ἡ ποτίζουσα πάντοτε τοῖς γλυκέσι νάμασι, τήν ὑφήλιον ἄπασαν. Χαίροις ἡ ρίζα, ἐξ ἧς ἐβλάστησε, καρπός ὁ τρέφων, τήν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ. Χαίροις τό καύχημα τῶν περάτων ἔνδοξε, Χριστιανῶν βασιλέων πρώτιστε. Χαῖρε χαρά τῶν πιστῶν», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς

Ἐκκλησίας.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Χρῆστε Σοφιανόπουλε,

Σεβαστοί ἅγιοι Πατέρες κ. Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Σήμερον ἡ ἅγια τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καί δὴ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων μυστικῶς εὐφραينوμένη ἐν τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τῶν ἁγίων τούτων ἐνδόξων καί ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης ἐκτελοῦμεν χρεωστικῶς, τόσον τό ὑπό τῆς ἁγίας Ἑλένης ἰδρυθέν πρωτογενές μοναχικόν ἡμῶν τάγμα τῶν Σπουδαίων, δηλονότι τῆς Ἀγιοταφικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος ὅσον καί ὁ ἐπώνυμος τῆς Χριστιανικῆς Ρωμηοσύνης λαός.

Ὅρθῶς καί δικαίως ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας χαιρετίζει τόν ἅγιον Κωνσταντῖνον ὡς «Ὁρθοδοξίας πηγὴ ἢ ποτίζουσα τοῖς γλυκέσι νάμασι, τοῦτ' ἔστιν τῆς Ρωμηοσύνης τήν Ὑφήλιον ἄπασαν», ἰδιαιτέρως δέ τήν ἁγίαν Γῆν, τήν ποτισθεῖσαν καί ἁγιασθεῖσαν ὑπό τοῦ σταυρικοῦ αἵματος τῆς δικαιοσύνης τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι δι' ἡμᾶς τούς τελοῦντας καί γεραίροντας τήν παντιμον ἑορτὴν τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, δέν ἀποτελεῖ ἀπλῶς γεγονός ἱστορικῆς ἀναμνήσεως, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπομνήσεως τῆς θείας ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, τῆς διὰ μέσου τῶν αἰώνων διακονούσης τὰ Πανάγια Ἀγιογραφικά Προσκυνήματα ἀφ' ἑνός καί μαρτυρούσης τό φῶς τῆς ἀληθείας, δηλονότι τό φῶς τοῦ Σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος Χριστοῦ, ἀφ' ἑτέρου. Τό φῶς δέ τοῦτο, δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό φῶς τῆς πίστεως τῶν εὐσεβῶν βασιλέων τῆς Ρωμηοσύνης Κωνσταντίνου καί τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἑλένης, ὡς ἐναργέστατα λέγει ὁ ὑμνωδός αὐτῶν: «Οὐκ ἐξ ἀνθρώπων εἴληφε, τό βασιλέων κράτος, ἀλλ' ἐκ τῆς θείας χάριτος, Κωνσταντῖνος ὁ μέγας σὺν τῇ μητρί τῇ Ἑλένῃ οὐρανόθεν ἐξαστράπτων δέ βλέπει, Σταυροῦ τό θεῖον τρόπαιον. Ὅθεν τούτῳ ὀλέσας τούς δυσμενεῖς τῶν εἰδώλων, ἔλυσε τήν ἀπάτην ἐν κόσμῳ δέ ἐκράτυνε, τήν Ὁρθόδοξον Ρωμαίων πίστιν».

Δεηθῶμεν τοῦ μόνου ἐπουρανίου Βασιλέως, ἵνα διά τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί τῶν ἱκεσιῶν τῶν ἁγίων αὐτοῦ θεραπόντων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης, καταυγασθῶμεν τοῦ φωτός καί τῆς δυνάμεως τοῦ θείου τροπαίου τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, τοῦ γενομένου ὄπλου αὐτῶν κατ' ἐναντίων καί δι' ἡμᾶς καύχημα καί εἰρήνη.

«Ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοί κόσμος ἐσταύρωται κάγώ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. 6,14), ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Ἀμήν. Ἔτη πολλά.

Χριστός Ἀνέστη”.

Ἀκολούθως παρετέθη πλουσία μοναστηριακή τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΦΡΕΑΡ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ

Τήν Κυριακήν, 13^η/ 26ην Μαΐου 2019, ἐωρτάσθη ἡ Κυριακή τῆς Σαμαρείτιδος τοῦ Πεντηκοσταρίου εἰς τό ἐν Σαμαρεία καί τῇ πόλει τῆς Νεαπόλεως Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ.

Κατά τήν ἑορτήν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ἀναμιμνήσκει τό συμφώνως πρὸς τόν Εὐαγγελιστήν Ἰωάννην (κεφ. 4,42) γεγονός τῆς συνομιλίας τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός παρά τό χειῖλος τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ μετὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτε καί ἀπεκάλυψεν αὐτῇ ὅτι Οὗτος εἶναι ὁ Μεσσίας, ὁ Χριστός.

Εἰς τόν χῶρον τοῦ Φρέατος τούτου καί εἰς τόν περικαλλῆ Ναόν τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, τόν ὁποῖον ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π.

Ἰουστῖνος ἀνήγειρε, ἐτελέσθη ἡ θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἁγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Πορφυρίου καί τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰγνατίου καί Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, ψάλλοντος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Λεοντίου, ἡγουμένου τῆς Κοινότητος Εὐαγγελισμοῦ τῶν Ραφιδίων, δεξιά ἐλληνιστί καί τῆς χορωδίας τῆς κώμης Ραφιδίων ἀραβιστί ἀριστερά καί μετέχοντος πολλοῦ εὐλαβοῦς λαοῦ ἐντοπίων Ἑλλήνων, Ρώσων, Ρουμάνων, Σέρβων καί εἴ τινος ἄλλης ἐθνότητος.

Πρός τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἐλληνιστί, ὡς ἔπεται:

“Ἀγαλλιᾶσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ· ὅτι Χριστός πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τόν Ἀδάμ ἐξάρη τῆς κατάρας παγγενῆ· καί θαυμαστοῦται θαύμασιν ἐν Σαμαρείᾳ προσαφικόμενος· γυναικί δέ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος. Διό πάντες οἱ πιστοί προσκυνήσωμεν τόν δι’ ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλάγχνω βουλῇ», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ὁ Χριστός ὁ ὢν καί δίδων τό ὕδωρ τό ζῶν, (Ἰωάν. 4,10), συνήγαγε πάντας ἡμᾶς παρά τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ ἐν τῇ πόλει τῆς Σαμαρείας, ἵνα εὐχαριστιακῶς ἐορτάσωμεν τήν τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός ἐορτήν.

Κατά τήν συνάντησιν καί τήν συνομιλίαν Του ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός μετά τῆς Σαμαρείτιδος, ἀφ’ ἐνός μέν προκαλεῖ τόν θαυμασμόν μέ τήν προφητικὴν Αὐτοῦ διδασκαλίαν, ἀφ’ ἐτέρου

ἐπιτελεῖ θαύματα ἢ καλλίτερον εἰπεῖν σημεῖα διὰ τῶν ὁποίων πιστοῦνται ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ Μεσσίας, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης: «Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή, οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα· λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγώ εἰμί, ὁ λαλῶν σοι», (Ἰωάν 4, 25-26).

Τά σημεῖα ἢ θαύματα ἐνταῦθα εἶναι ὅτι ὁ Χριστός φανερῶνεται εἰς τήν Σαμαρείτιδα καί ταυτοχρόνως ἀποκαλύπτει εἰς αὐτήν δύο τινά: Πρῶτον ὅτι αὐτός εἶναι τό ὕδωρ τό ζῶν. «Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καί εἶπεν αὐτῇ [τῇ Σαμαρείτιδι]· εἰ ἤδεις τήν δωρεάν τοῦ θεοῦ καί τίς ἐστίν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σύ ἂν ἤτησας αὐτόν καί ἔδωκεν ἂν σοί ὕδωρ ζῶν»· (Ἰωάν. 4,10). Δεύτερον, ὅτι ὁ θεός εἶναι Πνεῦμα. «Πνεῦμα ὁ θεός καί τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,24).

Ὁ Χριστός εἰς αὐτήν ταύτην τήν πηγὴν, δηλονότι τό φρέαρ τοῦ Ἰακώβ «κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐκαθέζετο», (Ἰωάν. 4,6), ἀλλά καί ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Σαμαρείτιδος ἐγνώρισεν εἰς τόν κόσμον τήν θείαν Αὐτοῦ ἀλήθειαν, ἡ ὁποία ἐλευθερώνει τόν ἄνθρωπον ἀπό τόν ἀύχμῳ/ τήν ξηρασίαν τῆς ἀγνωσίας, ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός: «Ὑδωρ ὑπάρχεις ζωῆς, ἐβόα Χριστῷ ἡ Σαμαρεῖτις· πότισον οὖν Λόγε διψῶσαν πάντοτέ σου τήν θείαν χάριν, ὅπως μηκέτι Ἰησοῦ Κύριε ἀγνωσίας κρατῶμαι ἀύχμῳ, ἀλλά κηρύττω Σου τά μεγαλεῖα».

Σημειωτέον ὅτι ὁ φιλόανθρωπος θεός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἀποκαλύπτει τόν βαθύτατον λόγον τῆς ἀποστολῆς Αὐτοῦ εἰς τόν κόσμον, πρωτίστως οὐχί εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ, ἀλλά εἰς τήν ἁμαρτωλὸν Σαμαρείτιδα γυναικίκα, ἡ ὁποία ὄχι μόνον ἐποτίσθη ἀπό τά «νάματα ζωῆς», δηλαδή ἀπό τό «ὕδωρ τό ζῶν» τόν Χριστόν, ἀλλ' ἀνεδείχθη κῆρυξ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας καί τῆς μετανοίας.

Τοῦτο ἀκριβῶς, ἀγαπητοί μου, εἶναι εὐάρεστον εἰς τόν θεόν, ὁ Ὅποιος θέλει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νά σωθοῦν καί διὰ τῆς πίστεως καί μετανοίας λάβουν πλήρη γνῶσιν τῆς ἀληθείας, ὡς κηρύττει ὁ

θεῖος Παῦλος: «τοῦτο γάρ καλόν καί ἀποδεκτόν ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν θεοῦ, ὅς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν», (Α΄ Τιμ. 2,4).

Ὅντως ὁ Χριστός εἶναι ἡ «πηγή τῆς ζωῆς», «ἐγὼ τῷ διψῶντι δώσω ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς», (Ἀποκ. Ἰωάν. 21,6), λέγει Κύριος. Τοῦτο τό ὕδωρ παρέχει ὁ Χριστός ἀφθόνως εἰς ὅσους ζητοῦν αὐτό μετ' εἰλικρινείας. «Ἐγὼ εἶμι τό ὕδωρ τό ζῶν», (Ἰωάν. 4,10). Τό «ζῶν δέ ὕδωρ» τοῦτο δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό ἅγιον Πνεῦμα, τό Πνεῦμα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὡς ὁ Ἰδιος ἐπιβεβαιοῖ λέγων: «Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρός με καί πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ καθώς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοί ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος», (Ἰωάν. 7, 37-38).

Ἐρμηνεύων τούς λόγους τούτους ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει, ὅτι ὁ πιστός, ἀφοῦ πῆ καί ἱκανοποίησιν τήν δίψαν του ἐν Χριστῷ, καθίσταται καί αὐτός πηγὴ ἱκανοποιουῦσα τὰς διψῶσας ψυχὰς τῶν ἄλλων, ὡς μή μόνον τόν ἐν αὐτῷ καταπιένεσθαι νοῦν, ἀλλ' ἤδη καί ταῖς ἐτέρων καρδίαις ἐπικλύζειν δύνασθαι ποταμίου ρεύματος δίκην τό θεόδοτον ἀγαθόν καί εἰς τούς πέλας ἐκβλύζοντα».

Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη καί με τήν Σαμαρείτιδα, ἡ ὁποία ἐγένετο πηγὴ δηλαδή ἀφορμὴ νά πιστεύσουν εἰς τόν Χριστόν πολλοί ἐκ τῶν Σαμαρειτῶν συμπολιτῶν αὐτῆς, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης λέγων: «Ἐκ δέ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοί ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν [τόν Χριστόν] τῶν Σαμαρειτῶν διά τόν λόγον τῆς γυναικός τῆς μαρτυρούσης ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα», (Ἰωάν. 4,39).

Τόσον ἡ μαρτυρία τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου -«διά τόν λόγον τῆς γυναικός»- ὅσον καί οἱ λόγοι τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ εἰς τήν σημερινήν περικοπὴν τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων- «Πολύς ἀριθμὸς πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τόν Κύριον», (Πράξ. 11, 21), «καί προσετέθη ὄχλος ἱκανὸς τῷ Κυρίῳ», (Πράξ. 11, 24) διά τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος εἰς Ἀντιόχειαν, ἐκφράζουν καί ἐπιβεβαιώνουν ἐναργέστατα τήν ἱστορικὴν πραγματικότητα, ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θά εἰσδύσῃ εἰς τὰ νάματα τοῦ θεοῦ Λόγου τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ἀναποφεύκτως θά καταυγασθῇ ὁ νοῦς του

ἀπό τό φῶς τῆς ἀληθείας καί θά ἀπελευθερωθῆ ἀπό τό πνεῦμα τῆς πλάνης», (Α΄ Ἰωάν. 4,6) καί «τάς ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως», (Α΄ Τιμ. 6,21).

Τόν Εὐαγγελισμόν τοῦτον, τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας, καί τῆς δικαιοσύνης ἐπιτελεῖ ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησία ἐν τῷ κόσμῳ, καλοῦσα πάντα ἄνθρωπον «εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ θεοῦ καί Πατρός καί τοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ εἰσι πάντες οἱ θησαυροί τῆς σοφίας καί τῆς γνώσεως ἀπόκρυφοί», (Κολ. 2,3).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό θεανθρώπινον σῶμα τοῦ ὑπέρ ἡμῶν σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, δηλονότι ἄνευ τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τό θεανθρώπινον Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀποτελούσης τό μυστικόν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀδυνάτος ἡ ἐν Χριστῷ ἀνακαίνισις ἡμῶν, ἀλλά καί ἡ πρόοδος ἡμῶν εἰς τήν τελείαν γνῶσιν τοῦ θεοῦ, τήν ὁποίαν ἐπέτυχεν ἡ σήμερον τιμωμένη ἐορτίως Σαμαρεῖτις γυνή, ἡ ἀγία Φωτεινή, ἡ ἀναδειχθεῖσα πιστή ἀπόστολος καί μάρτυς τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀγία μάρτυς Φωτεινή ἡ Σαμαρεῖτις, μᾶς καλεῖ διά τῶν προτρεπτικῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, νά μένωμεν ἀφωσιωμένοι καί προσκεκολλημένοι εἰς τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν μέ ὅλην τήν διάθεσιν τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἵνα ὄντως φανῶμεν ἀντάξιοι τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν ἐπωνυμίας, ἀλλά καί τῆς ἐντάξεως μας εἰς τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τήν ἀγίαν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, ἐντός καί διά τῆς ὁποίας καθίσταται δυνατή ἡ θέωσις ἡμῶν.

Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ὅλον καθελὼν τοῦ θανάτου τό κράτος, ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ Αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς θεός κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς καί ἐθέωσε· διό ἀνυμνοῦμεν Αὐτόν εἰς τούς αἰῶνας» Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη

Μετά τήν Ἀπόλυσιν ἠκολούθησε λιτανεία καί τήν μεσημβρίαν τράπεζα ὑπό τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου, ὁ δέ Μακαριώτατος εἰς τήν δεξίωσιν ἐπαρασημοφόρησε τόν κ. Τζίριες Χούρη (Abu

Khaled), διά τήν προσφοράν αὐτοῦ εἰς τήν Κοινότητα τῶν Ραφιδίων, προσφωνήσας αὐτόν ὡς ἔπεται :

«Ἀγαπητέ κ. Τζίριες Χούρη, (Abu Khaled),

Ἡ ἅγια καί Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἁγίας τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας καί ἡμεῖς προσωπικῶς, μή παραθεωρῶντες τοὺς καλοὺς ἐργάτας, τοὺς ἐργαζομένους ἐν τῷ ἀμπελῶνι τῆς Ἐκκλησίας προέβημεν εἰς τήν ἀπόφασιν, ὅπως ἀπονέμωμεν εἰς ἡμᾶς τόν Τίμιον Σταυρόν τοῦ Τάγματος τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος εἰς ἀναγνώρισιν τῆς ἀφοσιώσεως ὑμῶν εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἀφ' ἐνός καί ἰδιαιτέρως τῆς μεγάλης προσφορᾶς ἀφ' ἐτέρου εἰς τήν Rum Orthodox Κοινότητα ἡμῶν εἰς Ραφίδια.

Ἡ τιμητική αὐτή διάκρισις ἀφορᾷ οὐχί μόνον εἰς τήν προσφοράν ὑμῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί ἐν τῇ Πατρίδι, ἀλλά κυρίως καί πρωτίστως εἰς τόν ἔντιμον ὑμῶν βίον καί τήν ἀκεραιότητα τῆς προσωπικότητος ὑμῶν.

Ὁ σοφός Ἀπόστολος Παῦλος διετύπωσε τήν σημασίαν τῆς «τιμητικῆς διακρίσεως» μέ ἀπλότητα καί σαφήνεια λέγων: «ἐάν δέ καί ἀθλῆ τις, οὐ στεφανοῦται, ἐάν μή νομίμως ἀθλήσῃ», (Β' Τιμ. 2,5)

Εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Ἀναστάς ἐκ νεκρῶν καί χαρίσας τό ὕδωρ τό ζῶν εἰς τήν σήμερον τιμωμένην ἑορτίως Σαμαρείτιδα γυναῖκα, καταστήσῃ σέ κοινωνόν τῶν λόγων τοῦ θείου Παύλου εἰπόντος: «Τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἠγώνισμαι, τόν δρόμον τετέλεκα, τήν πίστιν τετήρηκα, λοιπόν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι Κύριος, οὐ μόνον δέ ἐμοί, ἀλλά καί πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τήν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ», (Β' Τιμ. 4, 7-8)

Ἄξιος. Χριστός Ἀνέστη. Καί τά θερμά Πατριαρχικά ἡμῶν συγχαρητήρια».

Διαρκούσης τῆς παρασημοφορήσεως προσεφώνησεν ὁ κ. Γιοῦσεφ Νάσσερ (ἴδε video), διαρκούσης δέ τῆς τραπέζης ὁ Μακαριώτατος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Πνεῦμα ὁ θεός καί τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,24), λέγει ὁ Κύριος.

Ὁσιολογιώτατε Ἡγούμενε καί ἀνακαινιστά τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ Πάτερ Ἰουστῖνε,

Σεβαστοί Πατέρες καί ἀδελφοί, εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί Προσκυνηταί,

Εὐχαριστοῦμεν τόν ἅγιον Τριαδικόν θεόν, ὁ Ὅποιος μᾶς ἠξίωσεν νά ἐορτάσωμεν καί ἐφέτος τήν μνήμην τοῦ γεγονότος τῆς συναντήσεως τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός μετά τοῦ θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ὑπό τοῦ Χριστοῦ ἀπάντησις εἰς τό ἐρώτημα τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός, «ποῦ πρέπει νά λατρεύεται ὁ θεός», «ὅτι Πνεῦμα ὁ θεός καί τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,24), ἀποτελεῖ τήν θεμελιώδη ἀρχήν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως εἰς τόν θεόν τῆς σεσαρκωμένης ἀγάπης. «Ὁ θεός ἀγάπη ἐστί καί ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ θεῷ μένει καί ὁ θεός ἐν αὐτῷ». (Α΄ Ἰωάν. 4,16), διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής.

Τό εὐαγγελικόν τοῦτο κήρυγμα διακονεῖ διά μέσου τῶν αἰώνων ἡ *Rum Orthodox Ἐκκλησία* τῶν Ἱεροσολύμων. Τήν Εὐαγγελικήν ταύτην ἀλήθειαν μαρτυρεῖ τό ἱερόν τοῦτο προσκύνημα τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ ἐν τῇ εὐλογημένῃ γῆ τῆς Παλαιστίνης.

Περιττόν νά εἴπωμεν, ὅτι ἡ πηγὴ τοῦ ὕδατος δέν ἱκανοποιεῖ μόνον τήν φυσικήν δίψαν, ἀλλά κυρίως καί πρωτίστως τήν πνευματικήν δίψαν, δηλονότι, τήν δίψαν τῆς ψυχῆς τῶν ἐνταῦθα προσερχομένων ἀπό τά πέρατα τοῦ κόσμου προσκυνητῶν ὄλων τῶν θρησκείων καί δὴ τῶν Ἀβραμιαίων.

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ διαφύλαξις καί λατρευτικὴ διακονία τοῦ ἱεροῦ τούτου προσκυνήματος, ὑπό τοῦ πρωτογενοῦς μοναχικοῦ *Rum Orthodox* τάγματος τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος ἀφ' ἑνός· καί ἡ διασφάλισις τῆς ἐλευθέρας προσβάσεως τῶν προσκυνητῶν ὑπό τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν τοῦ Παλαιστινιακοῦ κράτους ἀφ' ἑτέρου, προάγουν

τόν ἀλληλοσεβασμόν καί τήν εἰρηνικήν συμβίωσιν τῶν θρησκευτῶν καί πολιτισμῶν.

Εὐχόμεθα ὅπως ἡ πηγὴ τῆς Σοφίας καί ὁ χορηγός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ θεός Πατήρ πάντων ἡμῶν, δροσίζη, παρηγορῇ καί ζωοποιῇ τὰς διψασμένας ψυχὰς πάντων τῶν τέκνων τοῦ θεοῦ, ἡ δέ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ἀναδείξασα τὴν Σαμαρείτιδα γυναῖκα μάρτυρα τῆς ἀγάπης τοῦ θεοῦ, μεταμορφώνη, ἀγιάζη καί θεώνη τοὺς ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ προσκυνοῦντας τόν θεόν.

Ἐτη πολλά. Χριστός Ἀνέστη!» Τέλος προσεφώνησε καί ὁ κ. Γανάμ (ἴδε video).

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΡΕΝΕ ΤΗΣ ΝΑΖΑΡΕΤ

Τὴν Κυριακὴν, 6ην /19ην Μαΐου 2019, Κυριακὴν τοῦ Παραλύτου, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξεν θείας Λειτουργίας εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἀραβοφώνου Κοινότητος αὐτοῦ εἰς τὴν κώμην Reine, προάστιον τῆς Ναζαρέτ.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ὁ Ἁγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης Κάλλιστος ὁ Προϊστάμενος τῆς ἐνορίας ταύτης π. Συμεών καί ἄλλοι Ἀραβόφωνοι Πρεσβύτεροι, ὁ Ἀρχιδιάκονος Μᾶρκος καί ἔψαλεν ἡ χορωδία τῆς ἐνορίας ἀραβιστί καί μετεῖχεν ἐν

κατανυκτικῆ προσευχῆ πλῆθος λαοῦ.

Πρός τόν λαόν τοῦτον ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

“Ἐπί τῆ προβατικῆ κολυμβήθρα ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ καί ἰδὼν σε Κύριε ἐβόα: Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῆ τό ὕδωρ βάλῃ με ἐν αὐτῇ καί εὐθύς σπλαγχνισθεῖς ὁ Σωτήρ λέγει πρὸς αὐτόν. Διά σέ ἄνθρωπος γέγονα, διά σέ σάρκα περιβέβλημαι καί λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρον σου τόν κράββατον καί περιπάτει», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγηγερμένος Χριστός, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων, ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως καί Δημιουργὸς αὐτῆς, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ ναῷ τῆς πόλεως ὑμῶν Reine, ἵνα ἑορτάσωμεν τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἀλλὰ καί τό ὑπό τοῦ Κυρίου ἐπιτελεσθέν θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου ἀνθρώπου παρά τῆ προβατικῆ κολυμβήθρα ἐν Ἱερουσαλήμ ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης λέγων: Μετά ταῦτα ἦν ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων, καί ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. ἔστι δέ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῆ προβατικῆ κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη ἐβραϊστί Βηθεσδά, πέντε στοάς ἔχουσα. ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν· ἄγγελος γάρ κατὰ καιρὸν κατέβαινε ἐν τῇ κολυμβήθρα, καί ἐταράσσετο τό ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιὴς ἐγίνετο ὃς δὴποτε κατείχετο νοσήματι· ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καί ὀκτώ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ· τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καί γνούς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῆ τό ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δέ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρό ἐμοῦ καταβαίνει. λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἔγειρε, ἄρον τόν κράβαττόν σου καί περιπάτει». (Ἰωάν. 5, 1-15).

Ἐρμηνεύων τὴν ἐντολὴν τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τόν Παράλυτον, «ἔγειραι,

ἄρον τόν κράββατόν σου καί περιπάτει» ὁ ἅγ. Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «θεοπρεπές τό ἐπίταγμα καί τῆς ὑπέρ ἄνθρωπον δυνάμεώς τε καί ἐξουσίας ἐναργεστάτην ἔχων τήν ἀπόδειξιν. Οὐ γάρ ἐπεύχεται τῷ κειμένῳ τῆς ἀρρωστίας τήν λύσιν, ἵνα μή κατά τινας φαίνοιτο καί αὐτός τῶν ἀγίων προφητῶν, ἀλλ' ὡς τῶν δυνάμεων Κύριε ἐξουσιαστικῶς ἐπιτάττει γενέσθαι.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Ἰησοῦς διά τοῦ σημείου ἢ τοῦ θαύματος τῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου, ἀφ' ἑνός μὲν, φανερώνει τήν δόξαν Αὐτοῦ τήν θείαν, ἀφ' ἑτέρου δέ ἀποδεικνύει ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ θεοῦ, ἀλλά καί ὁ Σωτήρ τῶν ἀνθρώπων, δηλονότι ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν. Ἐπί πλέον δέ ἀποδεικνύει ὅτι ἐν ἐξουσίᾳ ἦν ὁ λόγος αὐτοῦ», (Λουκ. 4,32). Τήν ἐξουσίαν ταύτην τοῦ Ἰησοῦ διεπίστωσιν ἔκθαμβος γενόμενος ὁ λαός, ὅταν ὁ Χριστός διέταξε τά ἀκάθαρτα πνεύματα νά ἐξέλθουν ἀπό τούς δαιμονιζομένους ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς: καί ἐγένετο θάμβος ἐπί πάντας, καί συνελάλουν πρὸς ἀλλήλους λέγοντες· τίς ὁ λόγος οὗτος, ὅτι ἐν ἐξουσίᾳ καί δυνάμει ἐπιτάσσει τοῖς ἀκαθάρτοις πνεύμασι καί ἐξέρχονται», (Λουκ. 4,36)

Τήν θείαν ταύτην ἐξουσίαν ἀπέδειξεν περιτράνωσ ὁ Χριστός μέ τήν ἐκ νεκρῶν τριήμερον αὐτοῦ ἔγερσιν, ὡς πανηγυρικῶς ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας λέγων: «Εὐφραινέσθω τά οὐράνια, ἀγαλλιάσθω τά ἐπίγεια, ὅτι ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ ὁ Κύριος· ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τόν θάνατον· πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο· ἐκ κοιλίας Ἰαίδου ἐρρύσατο ἡμᾶς καί παρέσχε τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος».

Καθίσταται σαφές ἀγαπητοί μου, ὅτι ὁ Χριστός διά τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεώς του ἀνεδείχθη κυρίαρχος καί νικητής τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς καί τῆς ἀμαρτίας καί ἀπελευθέρωσε τό ἀνθρώπινον ἡμῶν γένος ἐκ τῆς κοιλίας δηλονότι τῆς ἀδηφαγίας τοῦ Ἰαίδου. Διά τοῦτο καί ὁ ὑμνωδός δέν περιορίζεται εἰς τήν ἀφήγησιν τῆς θαυμαστῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου, ἀλλά δέεται τοῦ ἰατροῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ὑπέρ τῆς θεραπείας τῆς παραλελυμένης ψυχῆς ἡμῶν λέγων: «Τήν ψυχὴν μου Κύριε, ἐν ἀμαρτίαις παντοίαις

καί ἀτόποις πράξεσι, δεινῶς παραλελυμένην ἔγειρον τῇ θεϊκῇ σου ἐπιστάσιᾳ, ὡσπερ καί τόν παράλυτον ἡγείρας πάλαι, ἵνα κράζω σεσωσμένος· οἰκτίρμον δόξα Χριστέ τῷ κράτει Σου».

Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ παραλυσία, δηλονότι ἡ ἀσθένεια τῆς ψυχῆς ὀφείλεται εἰς τήν ἁμαρτίαν καί τήν ἀπομάκρυνσίν μας ἀπό τόν Νόμον τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί τό θεραπευτήριον, τήν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ. Ἡ ἀσθένεια τῆς ψυχῆς, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ὑπουδουλώσεώς μας εἰς ποικίλα πάθη τῆς ψυχῆς, τά ὁποῖα ἀσκοῦν φθοροποιόν ἐπίδρασιν ἐπί τῆς ψυχῆς. Διά τοῦτο ὁ Ἰησοῦς λέγει τῷ Παραλυτικῷ: «Ἴδέ ὑγιῆς γέγονας μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μή χειρόν σοι τι γένηται», (Ἰωάν. 5,14). κατά δέ τόν Θεῖον Παῦλον, τό κεντρί τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἁμαρτία. «Τό δέ κέντρον τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἁμαρτία», (Α΄ Κορ. 15,56).

Ἡ θεραπεία τῆς παραλελυμένης ψυχῆς ἐπιτυγχάνεται μόνον διά τῆς θείας Χάριτος καί τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ. «Οὐκ ἔξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ, ὧν ἐποιήσαμεν ἡμεῖς, ἀλλά κατά τόν αὐτοῦ ἔλεον ἔσωσεν ἡμᾶς διά λουτροῦ παλιγγενεσίας καί ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου», (Τιτ. 3,5). Ἴδού λοιπόν διά τί ὁ ὑμνωδός ὡς ἐκπρόσωπος ἐκάστου ἡμῶν διατυπώνει τήν θερμήν ἰκεσίαν πρὸς τόν Κύριον, ἵνα τῇ θεϊκῇ Αὐτοῦ ἐπιστάσιᾳ ἐγείρη, δηλονότι ἀνορθώσῃ ἡμᾶς, ὡσπερ πάλαι τόν Παράλυτον ἀπό τά παντοειδῆ ἁμαρτήματά μας καί τά παράνομα ἔργα μας καί ὡς πολυεύσπλαγχνος καί παντοδύναμος Θεός χαρίσῃ τήν ψυχικήν ὑγιείαν, τουτέστιν τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς ἡμῶν.

Τό ἐρώτημα τοῦ Χριστοῦ πρὸς τόν Παράλυτον τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς, «θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;» (Ἰωάν. 5,6) ἀπευθύνεται πρὸς πάντας ἡμᾶς. Καί ὁ μὲν Παράλυτος δικαίως ἀπαντᾷ καί λέγει· «Κύριε ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», (Ἰωάν. 5,7). Εἶπε δέ τοῦτο, διότι δέν ἐγνώριζε τόν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ἡμεῖς ὁμως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν δικαιολογούμεθα νά εἴπωμεν ὅτι δέν ἔχομεν ἄνθρωπον «ἵνα ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ βάλῃ ἡμᾶς εἰς τήν κολυμβήθραν», (Ἰωάν. 5,7).

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ὁ ἐκ Παρθένου Μαρίας σαρκωθείς Λόγος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ τέλειος ἄνθρωπος, ὁ

πολυέλεος καί φιλόανθρωπος, ἡ δέ Ἐκκλησία Αὐτοῦ, δηλονότι τό μυστικόν Αὐτοῦ σῶμα, εἶναι ἡ πνευματική ἀλλά καί φυσική κολυμβήθρα, τῆς ὁποίας τό ὕδωρ δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό ἅγιον Πνεῦμα τοῦ θεοῦ Πατρός, «οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως διά Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν» (Τιτ. 3,6). Ὁ δέ προφήτης Ἰωήλ λέγει: «Καί ἔσται ἐν ταῖς ἡμέραις [ἐννοεῖ τήν ἐνσάρκωσιν καί ἐνανθρώπησιν τοῦ θεοῦ Λόγου τοῦ Χριστοῦ] λέγει ὁ θεός, ἐκχεῶ ἀπό τοῦ Πνεύματός μου ἐπί πᾶσαν σάρκα, καί ἔσται πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσῃται τό ὄνομα Κυρίου σωθήσεται», (Πράξ. 2,17-21).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου, ἔχομεν ἄνθρωπον, καί μάλιστα ἰατρόν καί θεραπευτήν, ὁ ὁποῖος θεραπεύει κάθε εἶδους ἀσθένειαν ψυχικήν τε καί σωματικήν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος λέγων : «Καί περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τάς πόλεις... κηρύσσων τό Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας θεραπεύων πᾶσαν νόσον καί πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ», (Ματθ. 9,35). Ἐξ ἄλλου αὐτός οὗτος ὁ ἀναστάς Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, παραγγέλλει ἡμῖν λέγων: «Αἰτεῖτε καί δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε καί εὕρησετε, κρούετε καί ἀνοιγήσεται ὑμῖν· πᾶς γάρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καί ὁ ζητῶν εὕρισκει καί τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται», (Ματθ. 7, 7-8). Χριστός Ἀνέστη!»

Μετά τοῦτο ὁ Μακαριώτατος προσέφερον εἰκόνα τῆς θεοτόκου πρός διαφύλαξιν ἐν τῷ Ναῷ.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε δεξίωσις εἰς τήν αἴθουσαν τελετῶν τῆς ἐνορίας, ἔνθα καί ὁ χορευτικός ὄμιλος Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ὁ ἰδρυθεῖς ὑπό τοῦ ἡγουμένου Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας Ἀρχιμανδρίτου π. Χρυσοστόμου ἐχόρευσε πατριωτικούς χορούς.

Τήν μεσημβρίαν παρετέθη γεῦμα εἰς τράπεζαν εἰς τήν αἴθουσαν ἐκδηλώσεων τῆς ἐνορίας ὑπό τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος, εἰς τήν ὁποίαν προσεφώνησε καί πάλιν ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Ὅς τάς ἀμαρτίας ἡμῶν αὐτός ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι Αὐτοῦ ἐπί τό ξύλον, ἵνα ταῖς ἀμαρτίαις ἀπογενόμενοι τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν· οὗ τό μῶλωπι αὐτοῦ ἰάθημεν» (Α' Πέτρ. 2,24).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Σήμερον ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ποιεῖται μνεῖαν τῆς ὑπό τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ θεραπείας τοῦ Παραλύτου παρά τῆ Προβατικῆ κολυμβήθρα, ὡς ἀναφέρει ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ αὐτοῦ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ θεολόγος. (Ἰωάν. 5, 1-15).

Ἡ ὑπό τοῦ Χριστοῦ θεραπεία τοῦ Παραλύτου καί πολλῶν ἄλλων ἀσθενῶν κατά τήν ἐπίγειον ζωὴν αὐτοῦ ἐπιβεβαιώνει τό γεγονός, ὅτι Αὐτός ἐβάστασεν ὁ ἴδιος ἐπάνω Του τάς ἀμαρτίας μας, δηλονότι τά τραύματα καί τάς ἀσθενείας μας καί προσέφερε διὰ τοῦ Σώματός Του θυσίαν δι' αὐτάς εἰς τόν Σταυρόν. Τοῦτο δέ ἐποίησε διὰ να ἐλευθερωθῶμεν ἀπό τάς ἀμαρτίας καί ζήσωμεν διὰ τήν δικαιοσύνην καί διὰ τήν ἀρετήν. Διὰ τῶν πληγῶν Αὐτοῦ ἰατρεύθητε, λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν θεραπείαν ἐχάρισεν ὁ Χριστός εἰς ὅλον τό ἀνθρώπινον γένος διὰ τῆς λαμπροφόρου Αὐτοῦ Ἀναστάσεως. Τό κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ σταυρωθέντος καί ταφέντος Χριστοῦ διακονεῖ διὰ μέσου τῶν αἰώνων καί ἡ τῶν Ρωμαίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησία διὰ τῆς διαφυλάξεως ἀφ' ἑνός μὲν, τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων τῶν ἀποτελούντων τά ἀδιάψευστα μαρτύρια τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καί ἀφ' ἑτέρου διὰ τῆς διαποιμάνσεως τοῦ εὐσεβοῦς καί Χριστεπωνύμου αὐτοῦ πληρώματος ἐν τῇ ἀγίᾳ Γῆ.

Τήν ἱεράν ταύτην παρακαταθήκην, δηλονότι τόν θεῖον καί πολύτιμον θησαυρόν τῆς Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, καλούμεθα νά διαφυλάξωμεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ἰδιαιτέρως οἱ Χριστιανοί οἱ κατοικοῦντες τήν ἀγίαν Γῆν καί τήν εὐρυτέραν περιοχὴν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ἀκούσαντες εἰς τό παράγγελμα τοῦ σοφοῦ ἀποστόλου Παύλου πρὸς τόν μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον λέγοντος: «Τὴν καλὴν παρακαταθήκην φύλαξον διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν», (Α΄ Τιμ 1,14). Καί συνεχίζει ὁ μέγας Παῦλος παροτρύνων τόν μαθητὴν αὐτοῦ καί βεβαίως πάντας ἡμᾶς λέγων, μὴ μιμῆσαι αὐτούς, μέ ἐγκατέλιπον καί ἀπεστράφησαν τήν Ἐκκλησίαν αὐτῶν. «Οἶδας τοῦτο, ὅτι ἀπεστράφησάν με πάντες οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὡς ἐστὶ Φύγελος καί Ἐρμογένης», (Β΄ Τιμ. 1, 15).

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ ὅποιοι ἰάθημεν τῷ μῶλωπι Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, (Α' Πέτρ. 2,24) καὶ διὰ τοῦ βαπτίσματος συμμετέσχομεν εἰς τόν θάνατον Αὐτοῦ, τόν πατήσαντα καὶ νικήσαντα τόν θάνατον τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἁμαρτίας καλούμεθα καὶ πάλιν νά ἀκούωμεν εἰς τόν πιστόν λόγον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ εἰπόντος τῷ Παραλυτικῷ: «ἰδέ ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μή χειρόν σοί τι γένηται», (Ἰωάν. 5,15).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡμεῖς καὶ πάλιν καλούμεθα, ἵνα μή γενώμεθα μιμηταί τῶν φυγέλων καὶ τῶν Ἑρμογένηδων.

Χριστός Ἀνέστη. Ἔτη πολλά”.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΣΥΜΜΕΤΕΧΕΙ ΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΙΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Τό ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης, 3^{ης} /16^{ης} Μαΐου 2019, ἔλαβε χώραν εἰς τό κτιριακόν συγκρότημα –ξενοδοχεῖον Sergei, προσκείμενον εἰς τήν Ρωσικήν Πνευματικήν Ἀποστολήν (Missia) τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, κατεχομένην ἀπό τοῦ 1948 ὑπό τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ καὶ ἐπαναποδοθέν προσφάτως εἰς τήν Ρωσικήν Ἐκκλησίαν, συνάντησις ὑπό τόν S.V. Stepashin, Πρόεδρον τῶν Περιφερειακῶν καὶ Ξένων Τμημάτων τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ὁρθοδόξου Παλαιστινιακῆς Ἐταιρείας ἐπί τῇ διακοσιοστῇ ἐπετείῳ ἀπό τῆς ἐνάρξεως τῆς διπλωματικῆς ὑποστηρίξεως τῆς Ρωσικῆς παρουσίας εἰς τήν Μέσην Ἀνατολήν.

Εἰς τὴν συνάντησιν ταύτην ἀντεπροσώπευσε τὸ Πατριαρχεῖον ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς, ὁ ὁποῖος καὶ ἀνέγνωσεν ἀγγλιστί τὴν κάτωθι προσφώνησιν τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου ὡς ἔπεται:

“Mr. Chairman,

Respected Members of the Council,

Ladies and Gentlemen,

Christ is risen!

We greet you with the joy of this Paschal season with the greeting that is also the triumph of our Orthodox faith. From this Holy City of Jerusalem, the light of the resurrection has spread to the whole world.

We welcome this seminar as you meet in Jerusalem. You meet at a time when our Christian witness is so important in support of the Christian presence in the Holy Land and the Middle East, and when the Greek Orthodox Patriarchate is playing a leading role in promoting deeper relationships among the Christian communities here. Such deepening relationships are crucial for the well-being of a vital, vibrant Christian presence.

The Patriarchate is also promoting important interfaith dialogue, and above all we are maintaining the multi-ethnic, multi-cultural, multi-religious character of Jerusalem and the Middle East.

The Church of Jerusalem, which is the Mother of all the Churches, is the guarantor of the unity of the Orthodox Church. We acknowledge especially the role that the Russian Orthodox Church has played down the centuries, and especially during the Ottoman period, in supporting the Church of Jerusalem politically, diplomatically, and of course,

financially. But we need to acknowledge that there were also difficult times that tested our relationship; we must learn from them and work towards strengthening our Orthodox unity.

In the spirit of our Orthodox unity, we must learn from the past. We must always speak and act in ways that support the life and mission of the Patriarchate of Jerusalem in this region. We are the one, holy catholic and apostolic Church, and we are under a moral as well as a spiritual obligation to ensure that the identity and witness of the Orthodox Church in the Holy Land and the Middle East rests on the unshakable foundation of our Orthodox unity.

We would like to take this opportunity to express our deep appreciation to His Excellency the President of the Russian Federation, Vladimir Vladimirovich Putin, for his material support for the restoration of the Church of the Nativity in Bethlehem, and for his unwavering support for the mission of the Patriarchate.

We wish you, Mr. Chairman, and this seminar, every success in your deliberations, and we look forward to hearing about the fruits of your deliberations.

Christ is risen!”.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

**Η ΕΟΡΤΗ ΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΑΠΟ
ΑΡΙΜΑΘΑΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ**

ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΙΣ ΡΕΜΛΗΝ

Τὴν Κυριακὴν, 29 Ἀπριλίου/ 12ην Μαΐου 2019, ἑορτάσθη εἰς Ρέμλην, Ἀρχαίαν Ἀριμάθειαν ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, τοῦ ζητήσαντος τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου παρά τοῦ Πιλάτου καὶ ἐνταφιάσαντος τοῦτο μετὰ τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον.

Τῆς θείας Λειτουργίας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ ταύτῃ εἰς τὸν ἱερόν Ναόν τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Πατριαρχείου προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μελετίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου, τοῦ π. Ἰωσήφ, παρεπιδημοῦντος ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Τσεχίας, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου, παρουσίᾳ μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας εἰς Τέλ Ἀβίβ, ψάλλοντος τοῦ ψάλτου τῆς Κοινότητος Ρέμλης Ἡλιάς, καὶ μετέχοντος ἐν εὐλαβείᾳ πιστοῦ λαοῦ τῆς Κοινότητος Ρέμλης.

Εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον Λόγον πρὸς τοὺς πιστοὺς ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα δικαιοσύνης Ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα», ἀναφωνεῖ ὕμνολογικῶς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί.

Ὁ τῆς δικαιοσύνης Ἥλιος, δηλονότι ὁ ἀναστάς Χριστός, ὁ τοῖς πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντων συνήγαγε σήμερον πάντας ἡμᾶς, ἵνα ἀφ' ἐνός μὲν τιμήσωμεν ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ πόλει τῇ ἁγιογραφικῇ Ἀριμαθαίᾳ (Ρέμλη) τὸν εὐσχήμονα Ἰωσήφ σὺν τῷ συμμαθητῇ αὐτοῦ Νικοδήμῳ· ἀφ' ἐτέρου δέ ἐπιτελέσωμεν τὴν μνήμην τῶν εὐσεβῶν Μυροφόρων γυναικῶν.

Αί μέν Μυροφόροι γυναίκες εἶναι αὐταί, αἵτινες ἀνέλαβον τά τῆς ταφῆς τοῦ Τιμίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης. «Ἠρώτησε τόν Πιλάτον Ἰωσήφ ὁ ἀπό Ἄριμαθαίας, ὢν μαθητής τοῦ Ἰησοῦ κεκρυμμένος δέ διά τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἵνα ἄρῃ τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καί ἐπέτρεψεν ὁ Πιλάτος· ἦλθεν οὖν καί ἦρε τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, ἦλθε δέ καί ὁ Νικόδημος ὁ ἐλθών πρός τοῦ Ἰησοῦν νυκτός τό πρῶτον, φέρων μεῖγμα σμύρνης καί ἀλόης ὡς λίτρα ἑκατόν», (Ἰωάν. 19, 38-39).

Τόσον αἱ Μυροφόροι γυναίκες ὅσον καί οἱ κεκρυμμένοι μαθηταί τοῦ Ἰησοῦ εὐσχήμων Ἰωσήφ καί Νικόδημος εἶναι οἱ ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς ταφῆς καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Διά τοῦτο καί ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία τιμᾷ καί προβάλλει αὐτούς καί δι' αὐτῶν καλεῖ ἡμᾶς νά συμμετάσχωμεν εἰς τήν χαράν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, προσφέροντες ἀντί μύρων τόν πασχάλιον ὕμνον τῷ Θεῷ καί Δεσπότῃ ἡμῶν.

Μέ ἄλλα λόγια, καλούμεθα νά ἴδωμεν τόν Χριστόν, ὁ ὅποιος εἶναι ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης μέ τά νοερά μάτια τῆς ψυχῆς. Καλούμεθα νά συμμετάσχωμεν οὐχί εἰς τό Νομικόν Πάσχα, κατά τό ὁποῖον ὁ λαός ὁ Ἑβραϊκός ἐώρταζε τήν διάβασιν διά τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἐκ τῆς Αἰγυπτιακῆς δουλείας εἰς τήν ἐλευθερίαν αὐτοῦ, διά τῆς θείας ἐπεμβάσεως, ἀλλά καλούμεθα νά ἐορτάσωμεν κατά τόν ἅγιον Γρηγόριον τόν Θεολόγον, τό Πάσχα τῆς θείας Χάριτος, δηλονότι τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, διά τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνεται ἡ διάβασις ἡμῶν «ἐκ θανάτου πρός ζωήν καί ἐκ γῆς πρός οὐρανόν», ἐπιτυγχάνεται ἡ μέθεξις ἡμῶν ἐν τῷ Ἀναστάντι Χριστῷ. Διά τοῦτο καί ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἀναφωνεῖ: «Ὁ Πάσχα τό μέγα καί ἱερόν καί παντός τοῦ κόσμου καθάρσιον». Ἄνευ τῆς κοινωνίας ἡμῶν μετά τοῦ Χριστοῦ παραμένομεν εἰς τήν νέκρωσιν τῆς ἀμαρτίας καί τῆς δουλείας αὐτῆς. «Ὁ μή ὁρῶν καί ἀκούων καί αἰσθανόμενος πνευματικῶς, νεκρός ἐστίν», λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης.

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ δεχόμενος τόν Χριστόν ζῆ ἐν αὐτῷ ὁ Χριστός ὁ εἰπών: «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίων μου τό αἶμα ἐν ἐμοί μένει κἀγώ ἐν αὐτῷ», (Ἰωάν. 6,54), καί «τό γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκός σὰρξ ἐστι καί τό γεγεννημένον ἐκ

του Πνεύματος, πνεῦμά ἐστι», (Ἰωαν. 3,6).

Ἐρμηνεύων τούς Κυριακούς τούτους λόγους ὁ Ζιγαβηνός λέγει: «Οὐ σαρκική ἐστὶν ἡ γέννησις, ἀλλὰ πνευματική... Λοιπὸν οὖν ἡ μὲν σαρκική γέννησις αἰσθητή ἐστὶν· ἡ δὲ πνευματική νοητή καὶ οὐ χρῆ αἰσθητῶς ἐξετάζειν τό νοητόν, οὐδέ ἀνθρωπίνως τό θεῖον πρᾶγμα».

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀναγέννησιν ἡμῶν, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «ἔσωσεν ἡμᾶς ὁ Χριστός διὰ λουτροῦ παλιγεννεσίας καὶ ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου», (Τιτ. 3,5). Αὐτό τοῦτο ἀκριβῶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον τό τῆς ἀνακαινώσεως ἔδωκεν ὁ Χριστός εἰς τούς πιστεύοντας εἰς τὴν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ. «Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐν Αὐτῷ μένομεν καὶ αὐτός ὁ Χριστός ἐν ἡμῖν, ὅτι ἐκ τοῦ Πνεύματος Αὐτοῦ δέδωκεν ἡμῖν», (Α' Ἰωάν. 4,13), λέγει ὁ ἅγιος Εὐαγγελιστής καὶ Ἀπόστολος Ἰωάννης. Οἱ πνευματοφόροι νηπτικοὶ Πατέρες τονίζουν τό γεγονός, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ὑποδέχεται ἐντός του τόν Ἀναστάντα Χριστόν, ὁ Χριστός γίνεται δευτέρα ψυχή αὐτοῦ: «ψυχή τις δευτέρα τοῖς ἀνθρώποις ἢ Ἀνάστασις», λέγει ὁ ὁσιος Νεῖλος.

Διὰ νά γίνῃ μέτοχος καὶ κοινωνός τῆς ἐμπειρίας ταύτης, ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖται ἀπό σῶμα καὶ ψυχή καὶ ἀπό αἰσθήσεις τόσον σωματικές ὅσον καὶ ψυχικές ἔχει ἀνάγκη καθάρσεως, ὡς παραγγέλλει ὑμνολογικῶς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγων: «Καθαρθῶμεν τάς αἰσθήσεις καὶ ὀψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτί τῆς Ἀναστάσεως, Χριστόν ἐξαστράπτοντα, καὶ χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες».

Τό ἀπρόσιτον φῶς τῆς Ἀναστάσεως, δηλονότι τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ἐθεάσαντο μέ τούς ὀφθαλμούς τούς πνευματικούς, ἀλλά καὶ τούς φυσικούς – σωματικούς τόσον αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὅσον καὶ οἱ Ἰωσήφ καὶ Νικόδημος. Διὰ τοῦτο αἱ μὲν Μυροφόροι γυναῖκες ἀνεδείχθησαν αὐτόπται καὶ ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως, Ἰωσήφ δὲ καὶ Νικόδημος τῆς ταφῆς.

Ἰδοὺ λοιπὸν διὰ τί ὁ Συναξαριστής τῆς Ἐκκλησίας λέγει: «Τῇ

αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα τὴν τῶν ἀγίων γυναικῶν Μυροφόρων ἑορτὴν ἑορτάζομεν· ἔτι δέ μνεῖαν ποιούμεθα καὶ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ, ὃς ἦν μαθητὴς κεκρυμμένος. Πρὸς δέ καὶ τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου».

Αἱ θεόφρονες Μυροφόροι γυναῖκες εἶναι αὗται, αἱ ὁποῖαι εὐηγγελίσαντο τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ, ὡς ἐναργέστατα λέγει ὑμνολογικῶς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον, ὃν δέ ὡς θνητόν, μετὰ δακρῦν ἐζήτουν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζῶντα θεόν, καὶ Πάσχα τό μυστικόν σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο».

Τό μυστικόν τοῦτον εὐαγγελισμόν τοῦ Πάσχα, δηλονότι τῆς Ἀναστάσεως καλούμεθα νά ἐνστερνιστῶμεν καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μιμούμενοι τό Χριστιανικόν φρόνημα, δηλονότι τὴν μεγάλην ἀγάπην, ἀφοσίωσιν ἀλλά καὶ τόλμην τόσον τῶν Μυροφόρων γυναικῶν, αἵτινες «ἐξελθοῦσαι ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δέ αὐτάς τρόμος καὶ ἔκστασις καὶ οὐδενί οὐδέν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ», (Μαρκ. 16,7θ), ὅσον καὶ τῶν μαθητῶν Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμου, οἵτινες ἐπέδειξαν τὴν ἰδίαν ἀγάπην, τὴν ἰδίαν ἀφοσίωσιν καὶ τό ἴδιον θάρρος: «Ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὃς καὶ αὐτός ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς τὸν Πιλᾶτον καὶ ἠτήσατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ» (Μάρκ. 15,43).

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου Χριστιανοί, δέν εἶναι ἄλλο τι ἀπὸ τὴν Βασιλείαν τοῦ θεοῦ, «τοῦ καλοῦντος ἡμᾶς εἰς τὴν Ἐαυτοῦ Βασιλείαν καὶ δόξαν», (Α' Θεσ. 2-12), ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Χριστός Ἀνέστη.

Μετά τὴν Ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ δραστήριος ἡγούμενος καὶ ἀνακαινίσας τὸν Ναόν καὶ τὴν Μονὴν Ἀρχιμανδρίτης π. Νήφων παρέθεσε κέρασμα εἰς τό ἡγουμενεῖον, ἔνθα καὶ προσεφώνησε τό ποίμνιον, ὃ δέ Μακαριώτατος ἀντεφώνησεν οὕτως:

«Ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον Αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν, συνετάφημεν οὖν Αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ

Πατρός, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν», (Ρωμ. 6,3-4), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ ἀγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία ἔχει τό ἱερόν προνόμιον νά τιμᾷ καί νά γεραίρει τήν μνήμην τῶν ἀγίων Μυροφόρων Γυναικῶν καί δὴ τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, Νικοδήμου καί Ἰωσήφ, ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ πόλει τῆς Ἀριμαθαίας, δηλονότι τῆς σημερινῆς Ρέμλης.

Ἡ σημερινή ἑορτή, ἡ ὁποία κατ' οὐσίαν ἀφορᾷ εἰς τήν ἑορτήν τῶν ἑορτῶν καί πανηγυριν τῶν πανηγύρεων, δηλονότι τοῦ Πάσχα, δέν πρόκειται διά ἓνα ἐξωτερικόν τυπικόν ἑορτασμόν, ἀλλά διά ἑσωτερικόν καί πνευματικόν. Ὁ σκοπός τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καί ζωῆς εἶναι ἓνας καί μοναδικός, ἡ συνανάστασις μέ τόν Ἀναστάντα Χριστόν. «Αὐτός, ὁ ὁποῖος μνήθηκε εἰς τήν ἀπόρρητον δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως ἐγνώρισεν ἐκ πείρας διά ποῖον σκοπόν ὁ Χριστός ἐδημιούργησε τόν κόσμον», λέγει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καλεῖ τούς Χριστιανούς, «ἵνα περιπατήσωμεν καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς», (Ρωμ. 6,4). Ἡ καινούργια ἐν Χριστῷ ζωὴ ἡμῶν εἶναι ἀναγκαία καί ἐπιβεβλημένη, ἐάν ὄντως θέλωμεν νά ἀποφύγωμεν τόν πνευματικόν θάνατον, ὡς λέγει ὁ μέγας καί σοφός Παῦλος: «εἰ γάρ κατά σάρκα ζῆτε, μέλλετε ἀποθνήσκειν· εἰ δέ Πνεύματι τάς πράξεις τοῦ σώματος θανατοῦτε, ζήσεσθε. Ὅσοι γάρ Πνεύματι Θεοῦ ἄγονται, οὗτοί εἰσιν υἱοί Θεοῦ», (Ρωμ. 8, 13-14).

Ὁ σκοπός καί ἡ ἀποστολή τοῦ Rum Orthodox Πατριαρχείου ἡμῶν, τουτέστιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων ἦτο καί εἶναι ἡ διαφύλαξις καί διακονία τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων ἀφ' ἑνός καί ἡ ποιμαντική μέριμνα τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος αὐτοῦ, δηλονότι ἡ διασφάλισις τῆς πολιτισμικῆς, τῆς παραδοσιακῆς καί κυρίως τῆς ἔθνικο -θρησκευτικῆς ταυτότητος αὐτοῦ, ἀλλά καί τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης καί τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀναστάντος ἐκ νεκρῶν Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν

Χριστοῦ. Χριστός Ἀνέστη.

Μετά τήν ἀντιφώνησιν ταύτην ὁ Μακαριώτατος ἀπένειμεν ἐπιστήθιον ἱερατικόν σταυρόν εἰς τόν Ἀρχιμανδρίτην Νήφωνα, εἰς ἀναγνώρισιν τῆς ἀφοσιωμένης αὐτοῦ διακονίας ὡς ἡγούμενος Ρέμλης καί εἰς τήν βοηθοῦσαν τούτον ἐπί δέκα ἐπτά ἔτη μοναχήν Φεβρωνίαν σταυρόν καί εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Τάφου, τήν μεσημβρίαν δέ τό Κοινοτικόν Συμβούλιον παρέθεσε γεῦμα εἰς ἐστιατόριον τῆς πόλεως.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

<https://www.youtube.com/watch?v=kyhflH3Yluk>

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΑΟΝ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Τήν Τετάρτην, 25^{ην} Ἀπριλίου /8^{ην} Μαΐου 2019, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας εἰς τόν ἐν τῇ Δυτικῇ Ἱερουσαλήμ ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐπί τῇ διαγενομένη μνήμῃ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησαν οἱ Ἀρχιερεῖς: Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ καί ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Μαδάβων κ. Ἀριστόβουλος, ἔτι δέ ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Ἱερώνυμος, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου

Ρουμανίας Ἀρχιμανδρίτης Θεόφιλος καί ὁ βοηθός αὐτοῦ, γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς, Ἀρχιμανδρίτης Ἰωάννης, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Δομετιανός καί ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀθανάσιος τῆς Ρωσικῆς Ἀποστολῆς (Missia), ἄλλοι ἱερεῖς, ὁ Ἀρχιδιάκονος Μᾶρκος, ὁ διάκονος Χάδερ καί ὁ διάκονος Ἐφραίμ τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας, ψάλλοντος Ἱεροψάλτου ἐκ Ρουμανίας καί ψαλλουσῶν τῶν μοναζουσῶν τῆς Ἀντιπροσωπείας ρουμανιστί καί ἑλληνιστί καὶ μετέχοντος ἀθροῦς εὐσεβοῦς ρουμανοφώνου κυρίως ἐκκλησιάσματος.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἑλληνιστί ἔχοντα οὕτως:

«Ὅταν δέ ἔλθῃ ὁ παράκλητος ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρά τοῦ Πατρός, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρά τοῦ πατρός ἐκπορεύεται, Ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ. Καί ἡμεῖς δέ μαρτυρεῖτε ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐμοῦ ἐστε».

«Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα μή σκανδαλισθῆτε· ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ», λέγει Κύριος (Ἰωάν. 15,26-16,2)

Πανοσιολογιώτατε Ἀρχιμανδρίτα κ. Θεόφιλε,

ἐκπρόσωπε τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατριάρχου Ρουμανίας κ. Δανιήλ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς χριστιανοί καί παρεπιδημοῦντες προσκυνηταί,

Σήμερον ἐξέλαμψεν ἡ ἔνδοξος Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συνεκλάμπει δέ καί ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου καί ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου. Διό καί συνήχθημεν ἐν τῷ ἐπωνύμῳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἱερῷ τούτῳ Ναῷ, ἵνα τά μέν, δοξολογήσωμεν εὐχαριστιακῶς, τόν ἅγιον Τριαδικόν Θεόν Ἀναστάντα Χριστόν καί Θεόν ἡμῶν. Τά δέ, ἵνα διαδηλώσωμεν τὴν ἐν Χριστῷ ἐνότητα τῶν ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, δηλονότι τοῦ Παλαιφάτου Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων καί τοῦ

Πατριαρχείου τῆς Ρουμανίας καί μαρτυρήσωμεν τήν πίστιν τοῦ μάρτυρος τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου.

Τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ προηγήθη τό ἀπαθές κατά τήν θεότητα Αὐτοῦ Πάθος, δηλονότι ὁ διά σταυροῦ μαρτυρικός Αὐτοῦ θάνατος. Αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ ἀπαθοῦς πάθους καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐγένετο κοινωνός ὁ πιστός μάρτυς αὐτοῦ Γεώργιος καί μέτοχος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. «Ἐνίκα γάρ ὁ πόθος τοῦ Γεωργίου τήν ἀνθρωπίνην αὐτοῦ φύσιν διά θανάτου πείθων αὐτόν, διαβῆναι πρός τό ποθούμενον, Χριστόν τόν θεόν καί Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν», λέει ὁ ὑμνωδός.

Οἱ διώκται καί οἱ ἀποκτείναντες τόν Γεώργιον ἐνόμιζον ὅτι προσέφερον λατρείαν εἰς τόν θεόν, ὡς εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· «ἔρχεται ὥρα ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ θεῷ» (Ἰωάν. 16,2). Εἶναι γεγονός ὅτι πολλάκις τό ἔργον τοῦ διαβόλου διεξήχθη ὑπό τό ἔνδυμα τοῦ διακόνου τοῦ θεοῦ καί τῆς Ἁγίας αὐτοῦ Ἐκκλησίας καί πολλάκις ταραχωδέστατοι πολέμιοι τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ (Α' Τιμ. 1,10) ἐκάθησαν «εἰς τόν Ναόν τοῦ θεοῦ» (Β' Θεσ. 2,4). Οὐχ ἦττον ὁμως ἐθριάμβευσεν ἡ νίκη τῆς ἀληθείας, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ἐν τῇ Ἀποκαλύψει αὐτοῦ...

«Καί αὐτοί [οἱ πιστοί μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ] ἐνίκησαν αὐτόν διά τό αἷμα τοῦ ἀρνίου καί διά τόν λόγον τῆς μαρτυρίας αὐτῶν, καί οὐκ ἠγάπησαν τήν ψυχὴν αὐτῶν ἄχρι θανάτου· διά τοῦτο εὐφραίνεσθε οὐρανοί καί οἱ ἐν αὐτοῖς σκηνοῦντες», (Ἰωάν. Ἀποκάλ. 12, 11-12)

Ἴδου διά τί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἄδει διά στόματος τοῦ ὑμνωδοῦ αὐτῆς διαπρυσίως λέγουσα: «Οὐρανοί μέν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δέ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δέ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καί ἀόρατος· Χριστός γάρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος».

Τό μαρτύριον τοῦ φίλου τοῦ Χριστοῦ Γεωργίου ἐνέχει ἰδιαιτέραν θέσιν εἰς τήν χορείαν τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας. Καί τοῦτο διότι δέν ἀνήκει εἰς τόν ἱστορικό χρονόν τοῦ θανάτου τῆς

φθορᾶς, ἀλλά εἰς τόν χρόνον «ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου» κατά τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν δηλονότι τόν χρόνον τοῦ θανάτου τῆς ζωηφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Ὁ μέγας καί σοφώτατος Παῦλος ἐπικαλούμενος τήν ζῶσαν μαρτυρίαν τῶν μαρτυρησάντων ὑπέρ τῆς ἀγάπης τῆς ἀληθείας, δηλονότι τοῦ Χριστοῦ, «ἐγώ εἶμι ἡ ἀλήθεια» (Ἰωάν. 14,6), εἰς τά πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως δι' ὑπομονῆς ἀντιμετωπίζωμεν τόν ἀγῶνα τόν προβάλλοντα ἔμπροσθεν ἡμῶν. «Τοιγαροῦν καί ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καί τήν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τόν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτήν Ἰησοῦν, ὃς ἀντί τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνης καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τε τοῦ θρόνου τοῦ θεοῦ κεκάθικεν», (Ἐβρ. 12,1-2).

Ὁ ἅγιος Γεώργιος διακρίνεται οὐχί μόνον «ἀπό τό προκείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων» (Ἐβρ. 12,1) τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά καί ἀπό τήν οἰκουμενικήν τιμήν, τήν ὁποίαν ἀπολαμβάνει καί μάλιστα κατ' αὐτήν τήν σύγχρονον ἡμῖν ἐποχήν τῆς ἀντί-ἁγιογραφικῆς - καί δὴ τῆς ἀντιχριστιανικῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ὁ ἅγιος Γεώργιος, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ νέφους μαρτύρων τῆς ἀγάπης τῆς ἀληθείας καί τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ καί οἰκουμενικῶς ἀναγνωριζόμενος, ἀλλά καί ἐπωνύμως τιμώμενος ὑπό ἕτεροδόξων καί ἕτεροθρήσκων, καλεῖ σήμερον ἐν τῇ ἐορτίῳ αὐτοῦ μνήμῃ πάντας ἡμᾶς καί δὴ πάσας τάς ὁμοδόξους ἀδελφάς ὀρθοδόξους ἡμῶν Ἐκκλησίας, διά τοῦ παραγγέλματος τοῦ θείου Παύλου: «ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε, μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καί πραότητος, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, σπουδάζοντες τηρεῖν τήν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης». (Ἐφεσ. 4,1) καί τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως, ὑπέρ ἧς καί δι' ἧς, ὡς ὑμνολογικῶς λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

«Οἱ μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες, τῇ ἀγάπῃ τοῦ Σταυροῦ σου ψυχικῶς ἐνωθέντες, τοῦ ἐχθροῦ τήν τυραννίδα ὤλεσαν, καί τυχόντες τῶν στεφάνων, μετὰ

τῶν ἀσωμάτων πρεσβεύουσιν, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Παρακαλέσωμεν τόν ἅγιον μεγαλομάρτυρα Γεώργιον, ἵνα πρεσβεύῃ τῷ ἐκ τῆς ἀειπαρθένου καί ὑπερευλογημένης θεοτόκου Μαρίας, σαρκωθέντι καί ὑπέρ ὑμῶν σταυρωθέντι καί ἀναστάντι Χριστῷ τῷ θεῷ καί Σωτῆρι ἡμῶν ὅπως δωρήσῃται ἡμῖν ζωήν τήν αἰώνιον καί εἰρήνην τῷ κόσμῳ καί τῇ περιοχῇ ἡμῶν.

Ἔτη πολλά καί Χριστός Ἀνέστη

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ ἡγούμενος ἀντιπρόσωπος Ἀρχιμανδρίτης π. Θεόφιλος παρέθεσε ἑόρτιον τράπεζαν εἰς τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν καί ἄλλους.

Εἰς τήν παρατεθειῖσαν τράπεζαν ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε καί πάλιν ὡς ἔπεται ἀγγλιστί:

Archimandrite Theophilos, dear Father,

Your Eminences,

Your Graces,

Beloved faithful of this Romanian congregation in Jerusalem,

Dear Pilgrims,

Sisters and Brothers in Christ,

Christ is Risen!

Hristos a inviat!

We greet you in the joy of the resurrection of our Lord Jesus Christ, and we give thanks to Almighty God for this blessed occasion on which we have celebrated the Divine Liturgy with you in this Church of the Romanian Orthodox Church in Jerusalem.

Our gathering today is a visible sign of the common *martyria* of the Orthodox Church which the Church lives here as well as

around the world. The Orthodox Church enjoys a cohesion of faith and life that is more important in our own day than ever before, especially in a world in which the predominant experience is one of division and enmity between peoples. The unity of the Church is a divine encouragement in our divided society.

We learn so much from the Great and Holy Martyr George, who holds genuinely ecumenical significance. For he is revered not just by the Orthodox Church, but also by non-Orthodox Christians, and even by non-Christians. Saint George lived in a different cultural and social context, in which there was so much division and difficulty, but he managed to keep the unity of the faith as well as the unity of the Church.

As we sing in one of our services, the martyrs of the Lord, they were united spiritually with the love of your cross, and so they banished completely the tyranny of the enemy.

In the same way our beloved Orthodox Church must be a witness, inspired by Saint George, to the unity of the faith and the unity of the Church. Our unity is our strength, and the only way to withstand the assaults of our contemporary enemy. As Saint Paul tells us, our struggle is not against enemies of blood and flesh, but against the rulers, against the authorities, against the cosmic powers of this present darkness, against the spiritual forces of evil in the heavenly places (Ephes. 6:12).

We guard the unity of the faith and of the Church with the witness of our conscience, again as St. Paul says: Indeed, this is our boast, the testimony of our conscience: we have behaved in the world with frankness and godly sincerity, not by earthly wisdom but by the grace of God – and all the more toward you (2 Cor. 1:12). Just as the faith cannot be divided, neither can the conscience, and so we do everything in our power to ensure that we serve the unity of the Body of Christ, again as St. Paul says in the Letter to the Ephesians; making

every effort to maintain the unity of the Spirit in the bond of peace (Eph. 4:3).

Our unity in the bond of peace, is at the heart of our life as the Orthodox Church, and we know that any kind of schism or division is a wound at the very depth of our common life. So on this blessed occasion, we take this opportunity to renew our commitment to the unity of the Church in spirit and in truth.

MAY the incarnate Logos, who is risen from the dead, warm our hearts and enlighten our minds, that we may ever serve the unity of our beloved Orthodox Church. MAY God bless you, dear Archimandrite Theophilos, and your community, and MAY God bless the peoples of our beloved Romania and our beloved Holy Land.

Christ is risen!

Hristos a inviat!

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΝΑ ΘΑΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΕΙΣ ΚΑΝΑΝ ΤΗΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ, 22^αν Ἀπριλίου/ 5^ην Μαΐου 2019, ἡ Ἑλληνορθόδοξος Κοινότης τῆς Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας ἐώρτασε κατὰ τὴν τάξιν αὐτῆς τὴν μνήμην τοῦ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μικρᾷ κώμῃ τῆς Κανᾶ τελεσθέντος θαύματος τῆς μετατροπῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον, διὰ τὴν εὐφροσύνην τῶν προσκληθέντων εἰς τὸν

γάμον, τόν ὁποῖον καί ὁ Κύριος ηὐλόγησεν, προσκεκλημένος ὦν μετὰ τῆς Μητρὸς Αὐτοῦ.

Τῆς θείας Λειτουργίας ἐπί τῇ ἑορτῇ ταύτῃ προεξῆρξεν ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων ὡς τοῦ Ἡγουμένου Θαβῶρ Ἀρχιμανδρίτου Ἰλαρίωνος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Σωφρονίου καί τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μοδέστου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς Κανᾶ καί προσευχομένων πολλῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν τῆς ἐνορίας ταύτης καί προσκυνητῶν.

Τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα προσεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Ταύτην ἐποίησε τήν ἀρχήν τῶν σημείων ὁ Ἰησοῦς ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας καί ἐφάνέρωσε τήν δόξαν Αὐτοῦ καί ἐπίστευσαν εἰς Αὐτόν οἱ μαθηταί Αὐτοῦ» (Ἰωάν 2,11), λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Τό ἄκτιστον καί ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ἔνθα ἐγένετο ὁ γάμος, εἰς τόν ὁποῖον ἀφ' ἑνός μὲν ἦτο παροῦσα καί ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ (Ἰωάν. 2,1), ἀφ' ἑτέρου δέ ἐκλήθη καί ὁ Ἰησοῦς καί οἱ μαθηταί Αὐτοῦ", (Ἰωάν. 2,2), ἵνα εὐχαριστιακῶς δοξολογήσωμεν καί εὐλογήσωμεν Χριστόν Ἀναστάντα εἰς τούς αἰῶνας.

Διά τῆς συμμετοχῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τούς γάμους τοῦ φίλου αὐτοῦ Σίμωνος τοῦ Κανανίτου, τοῦ καλουμένου Ζηλωτοῦ (Λουκ. 6,15) ἐγένοντο δύο τινά: Πρῶτον μὲν ἡγιαζετο τό μυστήριον τοῦ τιμίου γάμου καί ἡ γυνή ἠλευθεροῦτο τῆς κατάρας τοῦ νόμου τοῦ Μωσαϊκοῦ, ὡς διδάσκει ὁ Ἅγ. Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγων:

«Γάμος μὲν γάρ ὁ τίμιος ἡγιαζέτο, ἀρά δέ ἡ κατά γυναικός ἐκποδών· οὐ γάρ ἐν λύπαις ἔτι τέξονται τέκνα, καί αὐτήν ἡμῶν τῆς γεννήσεως τὴν ἀρχὴν εὐλογήσαντος τοῦ Χριστοῦ». Δεύτερον δέ ἐποίησε τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης λέγων: «Ὡς δέ ἐγεύσατο ὁ ἀρχιτρίκλινος τὸ ὕδωρ οἶνον γεγεννημένον καί οὐκ ἤδει πόθεν ἐστίν· οἱ δέ διάκονοι ἤδειςαν οἱ ἠντληκότες τὸ ὕδωρ», (Ἰωάν. 2,9).

Ἐν τῷ γάμῳ τούτῳ ὁ Ἰησοῦς ἐφανέρωσε διὰ πρώτην φοράν τὴν δόξαν Αὐτοῦ, δηλονότι τὴν θεότητα Αὐτοῦ. Μάλιστα δέ, ἐφανέρωσε ὅτι ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος καταβέβηκεν ἐξ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, ἵνα οἰκειοποιηθῇ τὴν τοῦ ἀνθρώπου φύσιν κατὰ τὸν τρόπον τοῦ νυμφίου, δεδομένου ὅτι εὐλόγως / ὀρθῶς ἡ ἀνθρωπότης καλεῖται «νύμφη», ὁ δέ Σωτὴρ Χριστὸς «Νυμφίος» κατὰ τὸν ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ ἐν Κανᾶ γάμος ἀποτελεῖ καί προτύπῳ τοῦ πνευματικοῦ γάμου, τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ μετὰ τῆς νύμφης τῆς Ἐκκλησίας, ὡς μαρτυρεῖ καί ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἐν τῇ Ἀποκαλύψει αὐτοῦ λέγων: «Χαίρομεν καί ἀγαλλιώμεθα καί δῶμεν τὴν δόξαν αὐτῷ, ὅτι ἦλθεν ὁ γάμος τοῦ ἀρνίου καί ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἠτοίμασεν ἑαυτήν. Καί ἐδόθη αὐτῇ, ἵνα περιβάληται βύσσινον λαμπρὸν καθαρὸν· τὸ γάρ βύσσινον, τὰ δικαιώματα τῶν ἁγίων ἐστί. Καί λέγει μοι· γράψον, μακάριοι οἱ εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ ἀρνίου κεκλημένοι. Καί λέγει μοι· οὗτοι οἱ λόγοι ἀληθινοὶ τοῦ Θεοῦ εἰσι». (Ἄποκ. 19,7-9) Καί ἀναλυτικώτερον, ἅς χαίρωμεν καί ἅς εὐφραινώμεθα ἀπὸ ἀγαλλίασιν καί ἅς δώσωμεν κάθε δόξαν εἰς Αὐτόν, διότι ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ γάμου τοῦ Ἀρνίου, τοῦ πνευματικοῦ καί αἰωνίου Νυμφίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἡ πνευματικὴ νύμφη Ἐκκλησία, ἐστόλισεν καί ἐτοίμασεν ἑαυτήν. Καί τῆς ἐδόθη ἀπὸ τὸν Θεὸν λαμπρὰ βυσσίνη στολὴ καθαρὰ, πού συμβολίζει τὴν Βασιλικὴν τῆς χάριν καί ἀγιότητα. Διότι τὸ βύσσινον ἔνδυμα εἶναι αἱ ἀρεταὶ τῶν ἁγίων τῆς θριαμβευβούσης Ἐκκλησίας, τῆς νέας Ἱερουσαλήμ, τῆς αἰωνίου νύμφης τοῦ Χριστοῦ. Καί μου εἶπεν ὁ ἄγγελος. Γράψε. Μακάριοι εἶναι οἱ προσκεκλημένοι εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ Ἀρνίου, οἱ ὅποιοι θά μετέχουν τῆς αἰωνίου χαρᾶς· καί μακαριότητος καί μοῦ εἶπεν·

Αὐτοί οἱ λόγοι πού βεβαιώνουν τήν μακαριότητα τῶν πιστῶν διά τῆς ἐνώσεώς των μέ τόν Χριστόν εἶναι ἀληθεῖς, εἶναι λόγοι τοῦ Θεοῦ».

Ὅσον δέ ἀφορᾷ εἰς τό σημεῖον, δηλονότι τό θαῦμα τῆς μεταβολῆς τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον, τοῦτο δέν ἀποτελεῖ μόνον τήν φανέρωσιν τῆς δόξης τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλά καί τόν τύπον τοῦ καινοῦ ἐν Χριστοῦ πόματος, ἐκ τοῦ ὁποίου καλούμεθα νά πῖωμεν, ὡς ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός. «Δεῦτε πόμα πῖωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγῆν ἐκ τάφου ὀμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα».

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐπώνυμοι ὄντες τοῦ ὑπέρ πάντων ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, (Φιλιπ. 2,9), πίνομεν πλέον τό καινούργιον ποτόν, τό «καινόν πόμα», τό ὁποῖον ἀναβλύζει ἀπό τόν Ζωοδόχον Τάφον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι πηγῆ ἀκένωτη, πηγῆ ἀφθαρσίας· πηγῆ, ἡ ὁποία μᾶς χαρίζει τόν ἀνακαινισμόν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Καί διερωτώμεθα, ποῖον εἶναι ἀκριβῶς τό «καινόν τοῦτο πόμα»; Εἶναι τό Τίμιον καί Ζωοποιόν αἷμα τοῦ Χριστοῦ, «τό περί πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεςιν ἁμαρτιῶν», (Ματθ. 26,28). Εἶναι ἡ συμμετοχή ἡμῶν εἰς τό εὐχαριστιακόν δεῖπνον τοῦ Κυριακοῦ σώματος καί αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ἔνθα προγευόμεθα τῆς αἰωνίου ζωῆς καί τῆς κοινῆς ἀναστάσεως ἡμῶν. «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἔχει ζωήν αἰώνιον, καί ἐγώ ἀναστήσω αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ», (Ἰωάν. 6,54), λέγει Κύριος. Ἐρμηνεύων τούς λόγους τούτους ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «θαυμάσαι προσήκει τόν ἅγιον Εὐαγγελιστήν (Ἰωάννην) τόν εἰπόντα: «Καί ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο»:», (Ἰωάν 1,14). Οὐ γάρ ὅτι γέγονεν ἐν σαρκί, ἀλλ' ὅτι γέγονεν σάρξ, ἵνα δείξη τήν ἔνωσιν. Μένει γάρ ἐκάτερον, ὅπερ ἐστί τῆ φύσει, καί εἷς ἐξ ἀμφοῖν ὁ Χριστός· ἀπορρήτως δέ καί ὑπέρ νοῦν τό ἀνθρώπινον ἠνωμένος ὁ Λόγος τῆ ἰδίᾳ σαρκί».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἀγαπητοί μου, καί ἡ ἔνδοξος Αὐτοῦ Ἀνάστασις ἀποτελοῦν τό θεμέλιον τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «θεμέλιον γάρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι

παρά τόν κείμενον, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός», (Α΄ Κορ. 3,11) καὶ ἀλλαχοῦ λέγει: «Εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δέ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν», (Α΄ Κορ. 15,14).

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς, ὁ Δίδυμος, ἐπιβεβαιοῖ διὰ τῆς πιστῆς ἀπιστίας αὐτοῦ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ὡς μαρτυρεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστῆς λέγων: «εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ· φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου, καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός. καὶ ἀπεκρίθη Θωμᾶς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὁ Κύριός μου καὶ ὁ θεός μου. λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ὅτι ἑώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες». (Ἰωάν. 20, 27-29).

«Πάσχα ἱερόν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινόν, ἅγιον, Πάσχα μυστικόν, ... Πάσχα τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ παραδείσου ἀνοῖξαν», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τοῦτο διότι σήμερον, Κυριακῇ δευτέρα ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὰ ἐγκαίνια ἐορτάζομεν τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως.

Τὰ δέ ἐγκαίνια ταῦτα, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀφοροῦν εἰς τὴν ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου τῆς ἀμαρτίας ἐλευθερωθεῖσαν ἐν Χριστῷ καὶ διὰ Χριστοῦ ἀνθρωπίνην ἡμῶν φύσιν, τὴν θεωθεῖσαν ἐν τῇ Ἀναστάσει Αὐτοῦ καὶ οὕτω πλέον δυναμένην μετασχεῖν ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας τοῦ Κυρίου. «Λέγω δέ ὑμῖν οὐ μὴ πίω ἀπ’ ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅταν αὐτό πίνω μεθ’ ὑμῶν καινόν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Πατρός μου», (Ματθ. 26,29).

Παρακαλέσωμεν τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τὴν Ὑπερευλογημένην Θεοτόκον καὶ ἀειπάρθενον Μαρίαν, ἵνα μετὰ τοῦ νυμφίου καὶ Ἀποστόλου Σίμωνος τοῦ Κανανίτου πρεσβεύουσιν ὑπὲρ ἡμῶν τῷ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντι Σωτῆρι ἡμῶν Χριστῷ ἀξιωθῆναι ἡμᾶς μετασχεῖν τοῦ Δείπνου τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ἔτη πολλά καὶ Χριστός Ἀνέστη”.

Τῆς θείας Λειτουργίας ἀπολυθείσης, ἠκολούθησε λιτανεῖα τρεῖς πὲριξ τοῦ ναοῦ καὶ ἀνάγνωσις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ θαύματος τοῦ

έν Κανᾶ γάμου.

Μετά ταῦτα ἔφηβοι τῆς ἐνορίας ἐχόρευαν παραδοσιακούς Παλαιστινιακούς χορούς εἰς τό προαύλιον τοῦ Ναοῦ καί τέλος ὁ φιλόξενος ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος παρέθεσε τράπεζαν, κατά τήν διάρκειαν τῆς ὁποίας προσεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται :

Ὡ Πάσχα τό μέγα καί ἱερώτατον Χριστέ, ὦ Σοφία καί Λόγε τοῦ Θεοῦ καί δύναμις, δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, Σοῦ μετασχεῖν, έν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Πασχαλίου ἑορτῆς.

Ἡ σημερινή ἑορτή τοῦ έν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας Γάμου εἶναι καί ἑορτή τῆς ἱστορικῆς πόλεως τῆς Κανᾶ, ἡ ὁποία συνδέεται ἀρρήκτως με τήν πνευματικήν δικαιοδοσίαν τοῦ Ρωμαιορθόδου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Περιττόν νά εἴπωμεν ὅτι ἡ Κανᾶ καί ὁ λαός αὐτῆς Χριστιανοί καί Μουσουλμᾶνοι συζοῦν καί συνυπάρχουν έν ἀρμονία καί κοινωνική συνοχῇ.

Ἡμεῖς προσωπικῶς εἶχομεν τήν εὐλογημένην ὄντως δυνατότητα, νά ὑπηρετήσωμεν ὡς Ἡγούμενος καί Πνευματικός Ποιμῆν έν τῷ ἱερῷ τούτῳ προσκυνήματι, πράγμα τό ὁποῖον μᾶς συνέδεσε τόσον με τόν τόπον, ὅσον καί με τόν λαόν καί τούς κατοίκους τοῦ ἱεροῦ τούτου τόπου.

Ἡ μεθ' ὑμῶν σημερινή συναναστροφή δέν εἶναι ἀπλῶς ποιμαντική. Ἐχει ἰδιαιτέραν σημασίαν δι' Ἡμᾶς. Καί τοῦτο, διότι εἰς τούς παρευρισκομένους ένταῦθα ἀναγνωρίζω τήν νέαν γενεάν, χωρίς βεβαίως νά παραθεωρῶμεν τούς παλαιοτέρους, ἡ ὁποία νέα γενεά ἐγαλουχήθη με τά νάματα τῆς Ρωμηοσύνης καί τῆς ἀγάπης τῆς γῆς καί τῶν Πατέρων καί τῶν Προγόνων αὐτῶν.

Τό Ρωμαιορθόδοξον Πατριαρχεῖον, πρέπει νά ὁμολογήσωμεν, εἶναι αὐτό τό ὁποῖον ἀφ' ἑνός μέν διεφύλαξε καί διετήρησε διά μέσου τῶν αἰώνων τήν ἱερότητα ὡς καί τήν παγκοσμιότητα τοῦ τόπου τῆς Κανᾶ. Ἀφ' ἑτέρου δέ ἀπετέλεσε τήν ἐγγύησιν τῆς διατηρήσεως τῆς

θρησκευτικῆς καί παραδοσιακῆς ταυτότητος τῶν διαβιούντων ἔνταῦθα Χριστιανῶν.

Ἡ δέ σημερινή Πασχάλιος ἑορτή ἀποτελεῖ τρανήν ἀπόδειξιν καί μαρτυρίαν ἀδιάψευστον τοῦ γεγονότος τούτου. Διό καί κατακλείωμεν τήν ὁμιλίαν μας διά στόματος τοῦ ὑμνωδοῦ τῆς Ἐκκλησίας Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ λέγοντος: “Ἀναστάσεως ἡμέρα, καί λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καί ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Εἴπωμεν ἀδελφοί, καί τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καί οὕτω βοήσωμεν· Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος». Ἀμήν

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ἡ ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΤΙΤΛΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΕΙΣ ΙΟΡΔΑΝΙΑΝ

Τό ἑσπέρας τῆς Τετάρτης τῆς Διακαινησίμου, 18ης Ἀπριλίου/ 1ης Μαΐου 2019, ἔλαβε χώραν εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ ἐν Ἀμμάν Cultural Center ἡ τελετή τῆς ἀπονομῆς τῶν τίτλων τῶν ἐν Ἰορδανίᾳ σχολείων τοῦ Πατριαρχείου, ἥτοι τοῦ «Πατριάρχου Διοδώρου», τῆς Μαδηβᾶς, τοῦ Φχῆς καί τῆς Ζάρκας.

Τήν τελετήν ἐτίμησε διά τῆς παρουσίας Αὐτοῦ ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, ἐρχόμενος ἐξ Ἱεροσολύμων καί συνοδευόμενος ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κυριακουπόλεως κ. Χριστοφόρου καί τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Ἰσσα Μοῦσλεχ.

Ἡ καλῶς διωργανωμένη τελετή αὕτη ἤρχισε διά τῆς κρούσεως τοῦ Ἐθνικοῦ Ὑμνου τῆς Ἰορδανίας.

Ἠκολούθησεν ἡ εἴσοδος τῶν ἀποφοίτων, ἑκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων (144) τόν ἀριθμόν, παρουσία τῆς Διευθυντρίας τῶν σχολείων ἐξ Ἰορδανίας κ. Σουχέϊρας Μπεϊτζάλη, τῶν καθηγητῶν τῶν Σχολείων καί γονέων καί ἄλλων συγγενῶν τῶν ἀποφοίτων καί ἐν συνεχείᾳ καλοσωρισμός ὑπό τοῦ Ἱερέως Πρεσβυτέρου π. Σωτηρίου Χάλασσα.

Ἀκολουθῶς ὠμίλησεν ἡ Διευθύντρια τῶν σχολείων κ. Σουχέϊρα Μπετζάλη, ἀναφερομένη εἰς τήν προσφοράν τοῦ Πατριαρχείου καί τήν συμβολήν τῶν καθηγητῶν διά τήν δημιουργίαν ἔργου ἐκπαιδευτικοῦ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου εἰς τά σχολεῖα τοῦ Πατριαρχείου.

Ἠκολούθησε ἄσμα ὑπό καθηγητρίας τοῦ σχολείου τῆς Ζάρκας, προσφωνήσεις ἀραβιστί, ἀγγλιστί καί γαλλιστί ὑπό μαθητῶν ἐκπροσώπων τῶν σχολείων καί ἐκτέλεσις πατριωτικῶν χορῶν καί ἁσμάτων. Περί τό τέλος τούτων ἠκολούθησεν ἡ προσφώνησις τοῦ Μακαριωτάτου διά στόματος π. Ἡσσα Μοῦσλεχ.

Μετά ταῦτα ἡ τελετή κατέληξε διά τῆς ἀπονομῆς τῶν τίτλων ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου καί τῆς Διευθυντρίας τῶν Σχολείων εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἀποφοιτῶν μετά τῆς εὐχῆς «καλή ἐπιτυχία» καί «καλή σταδιοδρομία».

Ἐπί τούτοις ἐπεδόθη εἰς τόν Μακαριώτατον ὠραιότατον ὠμοφόριον καί ἐπιτραχήλιον παρά τῆς Διευθυντρίας τῶν σχολείων κ. Σουχέϊρας Μπετζάλη καί ἡ τελετή ἔκλεισε διά τῆς κρούσεως τοῦ Ἐθνικοῦ Ὑμνου τῆς Ἰορδανίας.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας